Ketabton.com

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: بنګ حبیب الله

لیکوال :: الحاج امین باوري

دچاپ شمېر :: (1000) ټوکه

لومړی چاپ کال :: 2001 م

خپروونکی :: سلام فرهنګي ټولنه

د وهم چاپ کال :: 1383ل / 2004م کال

خپروونکی :: بېنوا فرهنګي ټولنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادونه

د بنگ حبيب الله په نوم خوږ نثر مي، چي د امين جان په زيار ليکل سوی دی ولوست، په رښتيا چي د هيواد په ټولنيز جوړښت کي يې د يوه داسي سپېڅلي او مېړني ټولګي بېلګه را پيژندلې ده چي نه يوازي په محلي او سيمه ايزو پيښو کي يې ونډه څرګنده ده بلکي د هيواد په تاريخ کي هم ځان ته وياړلی باب لري.

د امين جان دې ليکني وهڅولم چي د اثر د خپرېدو پر مهال (د ښه ځوانانو تاريخي بېلګو ته يوه لنډه کتنه) د سريزي په توګه وليکم، هيله من يم چي تاسو ته هم د دې اثر لوستل خوندور وي.

پوهنوال رسول باوري

اسن، نيدر لند

15/12/2001

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښو ځوانانو تاريخي بېلګو ته لنډه کتنه

ښه ځوان د دو کلمو څخه جوړه سوې اصطلاح ده چي يو يې (ښه) او بل يې د (ځوان) کلمه ده، (ښه) هغه مفهوم دی چي د بد او يا ناوړه پر ضد او مقابل کي کارول کيږي او (ځوان) د نارينه تن له پاره د وړکتوب او سپين ږيري توب تر منځ د سن ټاکلي مرحله ده.

په لغت کي د (ښه ځوان) اصطلاح مانا د يوه نارينه انسان د ظاهري څېرې ښکلا او وړتيا تعبير کيدلاي سي، چي په دې تعبير کي د نوموړي انسان څېره د هغه تر شخصيت او سيرت زيات مرجح شمېرل کيږي، مګر د (ښه ځوان) نوم د يوې منل سوې اصطلاح په توګه خپل ځان ته مانا لري چي د کندهار د سيمو خلګو ته بېله کومي توضيح او بيان څخه د پوهېدلو وړ ده.

د تاريخ په اوږدو کي د (ښه ځوان) نوم د عيار، فتي،شبرو، کاکه، الوفته، پهلوان او نورو نومونو سره په يوه مانا ياد سوي چي هدف يې همدا (ښه ځوان) دی، د ښه ځوان د پېژندلو لپاره په بېلابېلو زمانو کي د زيات شمېر پوهانو او ليکوالانو له خوا ليکني سوي او د هغو د معرفي لپاره يې د خپل وخت هغه مميزات او مشخصات بيان کړي او ليکلي دي چي د هغو په وسيله يې (ښه ځوانان) پېژندل، د بېلګي په توګه په لغت نامه دهخدا کي د عيار پېژندنه داسي سوېده:

شخصيکه جامه وسلاح مخصوص در جنگ همراه داشته باشد و مخفی کار ها بکند، مانند عمرو عيار(449:3) د سيستان تاريخ ليکوال په خپل اثر کي ليکي: (رجل عيار راکان کثيرالطوائف، ذکيا و حرب، اشخاص کاری و جلد و هوشيار را که از طبقه عوام الناس مردم حامل الذکر بوده اند و در هنګامه ها و غوغا ها خود نمايی کرده يا در حروب جلدی و فراست به خرچ داده، عيار ناميده اند)) 161:36).

واعظ کاشفي په خپل اثر (فتوت نامه سلطانی) کي داسي ليکلي: (بدان که علم فتوت علمی شريف است و شعبه است از علم تصوف و توحيد. . . مبدا فتوت را ابراهيم خليل الله است. . . و موضوع ان نفس انسان باشد. . . . بعضګی از ائيمه لغت بر ان اند که فتوت جوانمردي باشد)) 12_5،9)

علامه حبيبي په خپله يوه مقاله کي د ښه ځوان تعريف او پېژندنه په لاندي ډول کړېده (ښه ځوان به اصطلاح کندهار برکسی اطلاق ميګردد که احتياجات زنده ګی خود را از راه پيشه وری و کديمنی بدست می اورد، و انچه کمايي ميکرد در همان روز نثار ياران مينمود و برای فردا نه می اندوخت، از صفات برجسته اين طائفه سخاوت و توکل بود، مردمی بود خوش پوش و سر شار وازاده، ولی متواضع و غيور با غربا کومك ميکردند و از اقويا پروايی نداشتند. . .)) 10:2)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوسني کندهار ښه ځوان د افغانستان د لرغونو پېړيو د پهلوانانو د منځنيو پېړيو د عيارانو او د اوسنيو پېړيو د ښه ځوانانو پرله پسې سلسله ده چي زموږ د هيواد په تاريخي او ټولنيزو پېښو کي يې د يوه خپل واکه ټولنيز نهاد په څېر د پاملرني وړ کار نامې لري او په ځانګړو کړو وړو سره يې د تاريخ بېلا بېل بابونه رنګين کړيدي) .112:3(

زموږ په هيواد کي د پهلوانانو، عيارانو او ښه ځوانانو سلسلې د زمانې په بېلا بېلو مرحلو کي په يوه او بل نوم ياد کړل سوي دي، چي د نومونو دا بېلوالی په يقين سره د دې ډلو تر منځ د تفاوت او بېلتون مانا نه لري، ځکه چي دا نومونه د زمانې د غوښتنو له مخي ايښودل سوي دي او د بلې خوا د هغې زمانې د مقتضياتو پر بنا د هغو کړنلاره او يا دکړو وړو حدود ټاکل سوي دي.

د ښه ځوانانو ډلو د تاريخ په اوږدو کي د زمانې اساسي اړتيا ته پاملرنه کړې ده او د هغو اړتياو په پام کي نيولو سره يې خپل اعمال او افعال تنظيم کړي او يا يې د هغو اړتياوو د تامين په خاطر خپلي هڅي تر سره کړي دي، د ښه ځوانانو همدې ډلو کله د محلي او سيمه ايزو زور ګويانو او ظالمانو په وړاندي مقاومت کړی او کله هم په ټولنه کي د لوی مصيبت او بد بختۍ په وړاندي درېدلي دي، او بېله کومي طمعي او هيلي څخه يې په خپله خوښه حيرانوونکي هڅي تر سره کړي دي خاصتاً کله چي د هيواد د خپلواکۍ مساله رامنځ ته سوې ده، همدا ډلو د ټولو هيواد والو په مخکني صف د يرغلګرو په وړاندي جنګېدلي دي) 91:10(

ښه ځوانان چي په تېرو زمانو کي د ځوانمرد، شبرو، عيار او يا نورو په نومونو ياد سوي زموږ د ټولني د هغو خپلواکو ډلو غړي دي چي د ښه ځوان مقام ته د رسېدو له پاره يې زياتي ازمويني په بريي تر سره کړي او په دې لاره کي يې د اردلي، يار مرحلې تيري کړي او بيا يې د ښه ځوان مقام ګټلي دي، د دې لپاره چي د ښه ځوانانو په هکله مو بشپړه پېژندنه او معلومات تر لاسه کړي وي، اړينه يې ګڼم چي په تاريخي متونو کي د ښه ځوانانو هغه مميزات او مشخصات په ګوته کړم چي د هغو په وسيله ښه ځوانان د هيواد د يوه ټولنيز قشر په توګه پېژندلاي سو.

د قابوس نامې ليکوال ليکي چي:

ځوان مردي دري اصله لري، لومړي دا چي د رښتيا خلاف و نه وايي، دويم دا چي څه چي وايي هغه وکړي او دريم دا چي شکيب او هوښيار اوسي) .246:1(

او د همدې مطلب په دوام ليکي چي: (يوه شه چي ځوانمردي او عياري هغه وي چي لاندي خصلتونه ولري: يو دا چي زړه ور مېړنی او صابر وي، د هر کار په کولو کي صادق وي، پاك عورته او سپېڅلي زړه ولري، د نورو خلکو تاوان په خپلو ګټو ونه کړي، پر اسيرانو لاس پورته نه کړي، له بېچاره ګانو سره مرسته وکړي، څرنګه چي رښتيا واوري حق د خپله ځانه څخه ورکړي، پر هغه دستر خوان چي ډوډۍ وخوري بد ونه کړي، د نيکۍ په بدل کي بدي ونه کړي.))246:1(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښه ځوان د ځانګړتیاوو په هکله د سمك عیار اثر کي راغلي چي: (کله چي شهزاده خورشید شاه د عیارانو د مشر کور ته پناه یووړه د هغه مشر څخه یې وپوښتل چي ځوانمردي څو حده لري؟ د عیارانو مشر وویل: چي د ځوانمردی حدود زیات دي خو زه یوازي د دوو یادونه کوم چي یو ډوډۍ ورکول او بل راز ساتل دي)) 1073:11.(

د سیاست نامې نومي اثر لیکوال د عیارانو د یو مشر په هکله لیکي چي: (. . . بفرمود تا تره و ماهی و پیاز چند بر طبق چو بین نهاده پیش اورند، انگاه فرمود تا رسول خلیفه را در اورند و بنشاندند پس روی به سوي رسول کرد و گفت: برو خلیفه را بگوی که من مرد رویین زاده ام و از پدر رویین گری اموخته ام و خوردن من نان جو و ماهی و تره و پیاز بوده است، این پادشاهی والات و گنج از سر عیاری و شیر مردی بدست اورده ام نه از میراث پدر و نه از تو یافته ام، از پای نه نشینم تا سر تو به مهدیه نفریستم و خاندان ترا ویران نه کنم، تا اینکه گفتم بکنم، یا به نان جوین و ماهی و تره باز شوم. . .)) 19:2(

د لطائف الطوائف لیکوال لیکي: (د حلب ښار یوه ښه ځوان د یوې غریبي کورنۍ سره د مرستي په خاطر د هغه ښار د یوه کاروان سرای څخه یو شمېر مالونه د یوه کوهي له لاري چي هلته یې نغم (نقب) رسولی وو غلا کړل، غلا شوي مالونه یې د کورنۍ د مشر په واك کي ورکړل او خپله بیرته حلب ښار ته ولاړ، په سبا ورځ غوغا جوړه شوه او په دې تور یې د هغه کاروان سرای څوکیداران را ونیول او د عام ولس په وړاندي یې د هغو په وهلو ټکولو پیل وکړ، هغه یې ووهل خو څوکیداران چي له غلا خبر نه وه نو یې په ژړا او زاریو د غلا څخه انکار کاوه، په دې وخت کي هغه ښه ځوان راپېښ سو او وې لیدل چي د غلا په تور په ناحقه نور کسان تر وهلو لاندي دي، دا کار یې د خپلو اصولو څخه بېل وګاڼه او د خلکو په منځ کي یې خپل ږغ پورته کړ او وې ویل چي: اې خلکو! دا څوکیداران په غلا نه دي خبر دا غلا ماکړېده، او هم یې د غلا سوو شیانو ټوله نښاني وویل په دې کار یې د ټولو باور حاصل کړ او بیا یې وویل: چي دا ټوله شیان ما دې کوهي (څاه) ته اچولي دي او بیا یې وویل چي تاسي زما ملا په یوه رسۍ کلکه وتړئ او زه به د دې کوهي څخه ستاسي ټول شیان راوباسم، همداسي وسول د عیار ملا یې وتړله او کوهي ته یې ورکښته کړ، ښه ځوان چي پخوا د همدې کوهي د نغم له لاري ټوله شیان وړي وو نو دا ځل یوازي په خپله کوهي ته کښته سو او پر خپله لار ولاړ حاضرینو چي یو دوه ساعته انتظار وایست خو د هغه احوال معلوم نه سو بیا یو بل تن کوهي ته کښته سو چي ګوري د کوهي په منځ کي یو نقب سته چي د هغه نقب له لاري هغه ځوان تللی و، د دې خبر په اورېدو ټولو خلکو وویل چي: صد آفرین، هم یې ساتونکي وژغورل او هم یې خپل ځان ته نجات ورکړ.(136:18(

د حبیب السیر مؤلف د خپلي زمانې د یوه عیار د ژوند یوه پېښه داسي ثبت کړې ده: (و یعقوب. . . در ان اوقات شبی نقب زد به خزانه درهم بن رافع که به تقلب برسیستان استیلا یافته بود، رفت جوهر بیشمار و امتعه بسیار در هم بسته، بوقت بیرون امدن پایش بر چیزی خورد یعقوب انرا صلب شفاف یافته گوهری پنداشت و برداشت، جهت امتحان زبان بر ان زده، ان نمك نیشاپوري بوده، انگاه اورا غایت حق نمك پر اخذ اموال غالب امده و انچه باهم بسته بود گذشته به منزل خود شتافت، علي الصباح خزانه چي متحیر ګردید و نزد درهم رفت و اورا بر صورت

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

واقعه مطلع گردانید، درهم فرمود تا در شهر منادی کردند که هر کس این حرکت کرده است به امن است و باید که به ملازمت بشتابد تا به انصاف و الطاف اختصاص یابد، و لیث صفار به دربار شهریار درهم امد و از وی سبب نه بردن اموال خزانه را سوال نمود جواب داد که رعایت حق نمك از تصرف در ان جهان مانع امد. . .)) 345:6)

د سمګك عيار نومي اثر ليكوال د خورشيد شاه د مردۍ په اړه ليكي: (خورشید شاه دارویی بیهوشی در شراب معشوقه اش (ماه پری) ریخته است شهزاده بر خاست تا کام خود را گرفته برود، بار عنان خود را کشیده داشت سپس چون ماه پری در می یابد که خورشید شاه در جامه دختران به مطربی نزد او امده است با خود میگوید: جوانمردی کاری فرمود که من تنها در پیش وی افتاده بودم و در من نگاه نه کرد، با این گفته خورشید شاه انصراف نمود. . .)) 1075:11)

د همدې اثر ليكوال په يو بل مطلب كې د سمك په اړوند ليكي چې يوه ورځ سمك عيار په يوه پېښه كې زخمي سو او د خپلو مخالفينو تر تعقيب لاندې و چې يو ملګري يې هغه د همدې كلي يوه طبيب ته په پټه بوتى، طبيب د سمك عيار تداوي په يو پټ ځاي كي كوله چې د هغه مخالفين را ورسېدل او د سمك پوښتنه يې وكړه خو طبيب د سمك د ځاى ويل او د هغه مخالفينو ته د هغه ځاى ښودل د فتوت او ميړاني خلاف وګڼل او د سمك پته يې وه نه ښوده، د سمك مخالفين چي پر طبيب بد ګمانه سوي وو نو يې هغه تر وهلو لاندي واچاوه، وايې چي په دې وخت كي طبيب تر وهلو لاندي وويل چي: (ای تن ترا بیش از چوب نخواهند زد مردی کن و خود را به دست چوب باز ده و این راز را اشکار مه کن که نا مردی باشد. . . این را گفت و تن در چوب داد جلاد اورا چوب میزد تا چنان چوب زد که هفت اندام او پاره پاره شد و خون روانه گشت و زرند جراح به هيچ گونه اقرار نه كرد و نیاورد. . .) 911:11)

شيخ عطار د ښه ځوانانو او عيارانو د ښه پېژندلو لپاره 72 مميزې يادي كړي چي دلته را نقلول به يې بګې ګټي نه وي (راستی، اندیشه از بدی، یاری به دیگران ازادی از بند نفس، پاك داشت چشم و دامن، وفا، بخشیدن بر دوست و دشمن خواستن برای دیگران انچه برای خود میخواهد، جان و دل بستن در راه کسی که مهر بریده باشد، زبان را به گفتن نیا موختن در روز خود را کمتر از مور دانستن، بر اوردن مراد نا مرادان، کردن کاری را نا گفتن و کردن انچیزی که از دست براید، فرو خوری چشم، دل ازار نبودن، خویشتن بین نه بودن، برده بار بودن، نان دادن، زبان و دل یکی داشتن، از پس و پیش یکی بودن، نکر دن کار یکه دیدن و شنیدنش را نه شاید، از برده باری دم نه زدن، راه پارسایی ورزیدن، تزویز نه کردن، رفتن به جایکه او را بخواند و اگر هم بیم جان باشد، دماغ از کبر خالی داشتن، متواضع بودن، از کبر دوری جستن، سخن نرم و تازه به اندازه گفتن، راز دل به هر کس نه گفتن، حسگد نه ورزیدن، به فرزند طمع نه داشتن، به جا اوردن هر ان چي بگویند، رياضت کشیدن، نا خوانده به جای نه رفتن، به چشم شهوت به دوست نه نگریستن، کجبین نه بودن، خود کام نه بودن، به کام خود و به ضرر دیگران یك گام نه ورداشتن، به اهل زمانه مروت کردن، مردم سخی را دوست داشتن، مدارا کردن به پیران و بخشودن بر جوانان، با

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست و دشمن لاف نه زدن، داد خلق دادن و دستگیری کردن، به خود مغرور نه بودن، اداب نگهداشتن، با عزت بودن، نام کسی را جز به نیکی نه بردن، گرد عصیان نه گشتن، هوای نفس خود را شکستن، پیر و جوان را چنان تر بیه کردن که شرمساز نه شوند، نصیحت در نهان کردن، لباس خود را به هر نا سزا نه دادن، همه کس را مانند فرزند تربیت کردن، قناعت داشتن، به طاعت کوشیدن و دیندار بودن، پیرو و فرمان بودن، صبوری کردن، در نعمت شکر کشیدن، در محنت صبر کردن، بر مهمان شرین زبان بودن، تکلف از میان برداشتن و هر چه باشد پیش اوردن، دلها را به احسان و کرم به دست اوردن، چون شمع در میان جمعیت سوختن، گفتار را با کردار راست داشتن، و درون را از کین پاك داشتن)) 4:174.(

خوشال خان خټك په دستار نامه کي د یوه منلي شخصیت لپاره شل هنرونه او شل خصلتونه په لاندي ډول بیان کړيدي: (باب اول مشتمل په شل هنره: د ځان معرفت، علم چي کسب او کمال باله شي، هنر د خط چي لازم او ملزوم د کسب او کمال دی، هنر د شعر چي هیرا د علم دي، تیر اندازي، اب بازي، اسپ تازي، ښکار، شجاعت، سخاوت، ازدواج د معاشرت، د اولاد تربیت، د تادیب حزم او حشم، اسباب معیشت، زراعت او دهقانیت، تجارت، تحقیق د نصب، علم د موسیقي، سطرنج، تصویر د نقاشي دي)

(باب د خصلتونو دي: مشورت، عزیمت، عدل او انصاف، توکل خوف او رجا، د ملك انتظام، همت، حلم، غیرت، حزم او احتیاط او بیا لیکي چي حمیده خصائل ډیر دي که دا هومره چي وکښل سوه واړه ونیسي لکه سترګي چي د چا د سواد وشي نور هر کتاب په خپله لولي په دا خصائل به هغه وفور خصلتونه بیا مومي)) 5 :8_9(

دا دي تر دي لنډو یادونو وروسته تاسي د هغي لیکني لوستلو ته رابولم چي د ښاغلي امین باوري په زیار لیکل سوې ده، په دې لیکنه کي ټول هغه ممیزات او ځانګړتیاوي چي په یوه منلي ښه ځوان کي باید وي او یا په بله مانا ښه ځوان باید هغه ځانګړتیاوي ولري، د دې لیکني د قهرمان یا بنګ حبیب الله د شخصیت اصلي برخه جوړوي، هیله ده چي د لوستلو څخه یې خوند واخلئ

د پښتني کلتور و سپیڅلو دودونو ته په درنښت.

پوهنوال رسول باوري

ښه ځوان به خپل هوډ پري نږدي له لاسه

که یې سر شي د خوني زمري تر زامه

خوشال خټك

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبيب الله (لومړی برخه)

د لوی کندهار په کوڅه او بازار کلي او کور د ځوانانو د مجلس او ناستو ځايونو ګرمه او توده خبره د حبيب الله ماما يا بنګ حبيب الله د هغو کارنامو يادونه وه چي نوموړي د کندهار په ښار او شاوخوا کي تر سره کړي دي، ځوانانو بيله کوم رقابت او حسادت څخه د بنګ حبيب الله کيسې او کار نامې اورېدلې او همدا شان به يې ټکي په ټکي په بل مجلس کي اورولې. او په دې ډول به د ځوانانو مجالس ګرم او تاوده ساتل کېدل.

صوفي مادريم (محمد رحيم) يو له هغو ځوانانو څخه و چي د بنګ حبيب الله کيسې به يې د ځوانانو د مجلسو اصلي موضوع ګرځولې.

مادريم (محمد رحيم) به د بنګ هغه کيسې په خاصه مينه بيانولې چي د ميراني غيرت او مهارت څرګندونه يې کوله، کله به د يوې پيښې هغه برخه پيل او دوام به يې وموند چي د حبيب الله ماما د غيرت لوری به يې څرګنداوه، او کله به بيا هغه کيسه پيل سوه چي د بنګ د ورځني مهارت څرګندونه يې کوله.

د ژمي فصل لنډ مازيګر به د دنګانو (پاي کوب) په پيتاوي کي د صوفي مادريم مجلس پر ځوانانو لا زيات لنډ کړ،زيات شمېر ځوانان به د ورځي په اوږدو کي د بنګ په هکله د صوفي مادريم له خولې اورېدلي کيسې يو او بل ته کولې او کله نا کله به ځوانانو د بنګ حبيب الله د لنګوټې د ترلو نکل اورېدلی و هغه به د بنګ د لنګوټې په شان خپله لنګوټه ترله، او کوم ځوان ته به چي د بنګ د لاري تګ کيسه خوند وره سوې وه هغه به بيا د نورو ځوانانو په منځ کي د حبيب الله ماما په شان پر لار روانېدی، او چا به د حبيب الله ماما يوه بله کارنامه يادوله او په دې ترتيب به ځوانانو د ورځي زياته برخه په دې اميد او انتظار تېروله چي بيا به مازيګر صوفي مادريم (محمد رحيم) راشي او د حبيب الله ماما په هلکه به نوې او نوري کيسې وکړي.

زما ياد دي چي د يوه ژمي څو ورځي د ځوانانو دا مجلسونه پاشلي او بې مزې ښکارېده، د دې بې خوندۍ سبب دا و چي صوفي مادريم کندهار ښار ته سفر کړی و نو ځکه به د مجلس پخوانۍ کيسې تاو را تاوکېدلې، او د حبيب الله ماما په اړه به نوې کيسه نه وه، خو له يوې اونۍ وروسته د ځوانانو دا مجلس بيا ګرم سو صوفي مادريم د کندهار د بنګ نوي او په زړه پوري کيسې او خبري راوړي وې.

يوه ورځ د ځوانانو په دې مجلس کي پر صوفي مادريم سګربېره لنډ ور خدای نظر خان،مامد شاه خان (محمد شاه خان) استاد مد انور (محمد انور) کلك ماجتي (مسجدي) بسم الله جان او نور ځوانان ناست وو چي د حبيب الله ماما په اړه بحث لا ګرم سوی و، صوفي مادريم چي تازه له کندهاره راغلی و د حبيب الله ماما د نوو او حيرانوونکو کيسو څخه يې يوه ډېره جالبه داسي پيل کړه، وايې چي يو وخت ظاهر بابا کندهار ته راغلي و، د کندهار نائب الحکومه عبدالغني خان د هغه لپاره ډېر تياري نيولې وه، ډېر زيات خلګ د ظاهر بابا د ليدلو له پاره عيد ګاه دروازې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راغلي وو، کله چي ظاهر بابا د سړك په منځ کي روان و زيات پوليس پر راګرځېدلي وو او خلګ به هغه ته د لاس ورکولو په خاطر ور کيدل

تاسي به اورېدلي وي چي هر څوك د پاچا مخ وويني پر هغه د دوږخ اور حرام دی، نو ځکه زيات بېروبار جوړ و او هر چا غوښتل چي سپين چرګ سي، په دې وخت کي چي د ظاهر بابا سپايانو (سپاه) د هغه د تګ لاره خلاصوله که ګوري چي د دې زياتو خلګو په منځ او مخامخ خوا کي يوه بله لويه لاره خلاصيږي او خلګ بېله ځنډه يوه تن ته لاره ورکوي چي د ظاهر بابا خواته ور سي.

د خلکو په منځ کي يو تن چي منځنۍ ونه يې درلوده، د تور پاچ لنګوټه يې تړلې، د ترخځو کالي او د ريبکاټ سدرۍ يې پر تن او چار اشه موچني يې په پښو او په کيڼ لاس کي يې د خپلي سدرۍ او لمني ښي خوا نيولې وه په ډېر غرور را څرګند سو، په دې وخت کي ظاهر بابا د نايب الحکومه څخه پوښتنه وکړه چي دا څوك دی نايب الحکومه د ظاهر بابا غوږ ته ځان کړ او ورته يې وويل صيب دا بنګ دی د کندهار بنګ، ځني خلك ورته حبيب الله ماما هم وايي.

وايي چي ظاهر بابا بيا وپوښتل چي هغه څه غواړي او ولي هغه ته خلکو داسي لار پرېښېږده؟ وايي چي بيا نايب الحکومه سر ور کی او وي ويل: زه هم نه پوهېږم بنګ خو داسي مجالسو ته نه راتلی او دا چي نن څنګه راغلی دی زه هم نه پوهېږم.

په دې وخت کي حبيب الله ماما د ظاهر خان خواته ورغلی او په لوړ ږغ يې وويل چي: سلام عليکم (بس زياتره) ته زموږ پاچا يې زه يوه پوښتنه کوم بس زياتره چي که چيري يو څوك ستا د پلار قبر خراب کي ته د هغه سړي سره څه کوې؟ ظاهر خان چي دا پوښتنه واورېده سمدلاسه يې ځواب ورکی چي زه څوك نه پرېږدم چي زما د پلار قبر خراب کي وايي چي حبيب الله ماما په زوره زوره وخندل او بيا يې و ظاهر خان ته مخ واړاوه او ويې ويل چي اي زموږ پاچا دا لويه هديره چي ستا ښاروال يې غواړي خرابه کړي دا د کندهاريانو د پلار او نيکه هديره ده بس زياتره تا ته چي د خپل پلار قبر ګران دی، موږ ته هم زموږ پلرونه همداشان ګران دي او څوك نه پرېږدو چي زموږ د پلار او نيکه هديره ورانه کړي، خپل ښاروال ته ووايه چي زموږ د هديري عزت وکړي بس زياتره.

ظاهر بابا چي دا خبره واورېده نايب الحکومه ته يې مخ واړاوه او پوښتنه يې وکړه دا څه خبره ده؟ نايب الحکومه سمدستي ځواب ورکړ چي صيب د کندهار ښاروالي غواړي چي دا ښار پراخ سي، او د نوي ښار نخښه (نقشه) پر همدې هديره راغلې ده په دې هکله څو ځله د کندهار خلګو او سپين ږيرو هم غوښتنه کړې وه خو د ښاروالۍ له خوا ورته منفي ځواب ورکول سوي و او دا دی نن بنګ هم همدا غوښتنه وکړه، په دې وخت کي ظاهر بابا امر وکی چي ښاروالي ته امر وکړي چي د نخښي لوری تغير کي، حبيب الله ماما چي کله دا امر واورېد نو بيا يې لاس د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای په اماني په ډول پورته کړ او وې ویل زما همدا عرض و، اباد اوسې د خدای په امان، نو حبیب الله ماما په دې ډول د لویې هدیرې د ورانېدو او بربادۍ مخه ونیوله.

د صوفي مادریم دې کیسې ته ټول ناست ځوانان یو غوږ سوي او د صوفي مادریم خولې ته داسي ځیر وو ته به وایې چي د نه هېرېدلو خبره اوري، په دې وخت مد انور (محمد انور) استاد د صوفي د خبرو په دوام وویل: هو هو څوك خو بنگ نه سي کېدای، د چا پلار هم نه سي کولای چي و ظاهر بابا ته داسي خبره مخامخ او په مېړانه وکړي، هغه یو غیرتمن سړی دی او د غریبانو لاس نیوی کوي او د ظالمانو مخه نیسي، تاسي به اورېدلي وي او که نه، وایي چي یوه ورځ د برو دروازې په یوه سماوار کي بنگ د څو نورو انډیوالانو سره ناست و چي نا پامه یو چار شانه ځوان چي غټه لنگوټه یې تړلې وه، د ترخزو کالي او د ریبکاټ سدرۍ یې اغوستې او چار اشه مچنه یې په پښو وه سماوار ته راغی او د سماوارچي څخه یې پوښتنه وکړه چي وروره بنگ حبیب الله به دې نه وي په سترگو سوی؟ سماوارچي بېله ځنډه او په بې فکري ورته وویل چي هغه د ناستو خلکو په میان کي یو بنگ دی، راغلي ځوان هم د ځوانانو پر خوا ورغی او د سلام وروسته یې وویل چي ورونو په تاسي کي کوم یو حبیب الله دی؟ په دې وخت کي یوه تن وویل چي والیکم سلام، وروره ستا کوم حبیب الله په کار دی که دي وچ حبیب الله په کار دی خو زه یم او که بنگ غواړې نو خبره دي وکه، راغلي ځوان وویل چي یا هغه ستا بنگ غواړم، په دې وخت کي حبیب الله ماما مخ ورته راواړاوه او وې ویل چي وروره زه هم حبیب الله نومېږم خو ځیني خلگ لکه چي تا وویل ما په همدې نوم هم یادوي، وایه وروره چي زما سره دي څه کار و؟ هغه ځوان ورته وویل چي هو ستا سره مي کار دی وطن دي په اوازو ډك کړی او ته لکه بوم پټ ناست یې، زه راغلم چي درسره مالومه یې کړم، نور مي ستا د نومه خوا گرځي، پوهېږې زیاته زه غواړم چي یا ته یې او یا زه، په یوه وطن کي دوه اسمانه نه ځایېږي، ناستو ځوانانو د دې راغلي ځوان خبري تر حده تیري ولیدې او په دې وخت کي د حبیب الله ماما یوه انډیوال هڅه وکړه چي راغلي ځوان ته د هغه د دې بې پروایي یو سپك درس ورکړي چي د حبیب الله ماما ورته فکر سو او پر خپل انډیوال یې ږغ وکړ چي پام کوه دې ورور زما نوم اخستی، ته کرار کښېنه چي لاس ونه ښوروې، د حبیب الله ماما په دې ږغ د هغه ټول انډیوالان هل پك پاته سول او هیچا د هغه د امر خلاف کار ونه کړ هر یو پر خپل ځای کښېناست او څار یې کاوه.

حبیب الله ماما بیا راغی ځوان ته یې وویل چي وروره بس زیاتره ما خو هیچا ته نه دې ویلي چي زما صفت وکړي په رښتیا چي دا مي ښه نه ایسي، خو ستا نوم زه نه پېژنم او تا زما نوم اورېدلی دی اوس ته خپل نوم ماته ووایه زه چي هر ځای کښېنم ستا صفت به کوم او تا به یادوم چي ډېر ښه ځوان دی او له دې زیات که بله کومه خبره لرې هغه هم راته ووایه چي هغسي وکړم، حبیب الله ماما لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې چي راغلي ځوان په تند اواز وویل چي ډېر غور او پور مه کوه زیاته بس را ولاړ سه چي دا اور پر لاس کښېږدو او نر او ښځه مالومه کړو که تا ږغ وکړ بیا به ځان ته بنگ نه وایې او که ما ږغ وکړ بیا به زه روْپ نه یم خپل نوم به اړوم او ښار به پرېږدم، راځه را ولاړ سه زیاته بس.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبيب الله چې د دې ځوان دا خبرې واورېدې وې ويل: روْپ جانه راځه کښېنه زه او ته څه بدې لرو زه ستا پر پل نه يم ختلی او ته زما، راځه د انډيوالۍ خبرې وکړو بس زياتره ولې يو او بل سره ازار کړو په اور کې به زما او ستا د غوښو سوځول څه مرانه وي، دا هيڅ مړانه نه ده بس زياتره راځه خپلې تورې او شنې وچښو.

په دې وخت کې روْف جان د حبيب الله ماما لاس ونيوی او د سماوار د دروازې پر لور يې د بېولو هڅه وکړه او وې ويل: زويه زياته بس زه د مسخرو لپاره نه يم راغلی راځه راولاړ سه او بنګ يې د سماوار د دروازې په لور روان کړ، حبيب الله ماما هم د ځوان د حرکت سره ور ولاړ سو او د دروازې خواته ورغی، په سماوار کې ناست خلك ټول هك پك دې چې اوس به څه پيښيږې وار په وار د ناستو خلګو د زړه دربی زياتېدی او په ځير يې د دې زور ازمايې سيل کاوه.

بنګ او روْف جان دواړه د سماوار دروازې ته سول چې هلته د سماوار د چاينکو لپاره د سروسکروټو لمبې په پيك وهلو لاسرې سوې وې، اول روْف جان يوه لويه سکروټه د اتشدان څخه را واخيسته او پر خپل لاس يې کښېښوده، بيا يې د حبيب الله ماما خواته په يوه مانا داره ډول وکتل او ورته وې ويل زويه زياته بس څه ته ګورې در واخله يوه سکروټه در واخله، فرق نه لري لويه وي که کوچنۍ يوه خوښه کړه، په دې وخت کې حبيب الله ماما د خپل راسته لاس لستونۍ پورته کې چې پر لاس يې نور د اور ايښودلو ځای نه وو، بيا يې د چپه لاس لستونۍ پورته کړ هغه لاس يې تر ها بل بد تر و بيا يې د روْف جان خواته وکتل چې ګويا د لاس پر کوم ځای اور کښېږدې، په دې وخت کې بيا روْف جان ورته ووېل څه راته ګورې زياته بس سکروټه در واخله،که يې زور نه لرې بس بيا رخصت يې.

حبيب الله ماما چې دا تر خولې تيرې او زياتې خبرې واورېدې نو د اتشدان څنګ ته کښېناست او د سکروټو په خوړلو يې پيل وکی، يوه يوه سکروټه را اخلې او خولې ته يې اچوې او هره سکروټه تر غاښو لاندې داسې ژوېې ته به وايې چې لانده کورت يې خولې ته اچولې دې، روْف جان چې دا حالت وليدی سمدستې يې د بنګ لاس ونيوی او په لوړ اواز يې ووېل چې بس دی زياته بس نور ته بنګ يې او دا ښار زما څه پاته دی نوش جان دې سه ته پوهېږې او ستا ښار زه درڅه ولاړم. او بيا يې ناستو ځوانانو ته مخ ور وګرځاوه او و يې ويل چې يارانو که چا په ښار کې د روْپ پوښتنه کوله ورته ووايأست چې روْپ مات سو او ښار يې بنګ ته پرېښوی حبيب الله ماما چې د روْف جان خبرې واورېدې دستې يې وانډيوالانو ته مخ واړاوه او وې ويل چې يارانو روْپ شين زمری دی او په ښار کې د حکومتيانو څه نيولې تر نورو په دې ښار کې ژوند کوې دلته يو څو ګيډران هم شته چې د مخ نيوې لپاره يې زمري ته اړتيا ده دا غټ ښار ته يوازې موږ او تاسې دا څو کسه نه سو رسېدلای موږ او تاسې به ټول ښار د ګيدړانو او داړيانو څه خلاصوو، زه غواړم چې روْپ جان زما خبره ومنې او زموږ او ستاسې سره يو ځای بس زياتره د غل او غدو لاسونه بند کړې، ښتګه يارانو داغسې ده که نه؟ د حبيب الله ماما ناستو يارانو ټولو په يوه ږغ ووېل چې هو همداسې ده په دې وخت کې روْف جان د حبيب الله ماما لاس ونيوی او د اتشدان څخه يې راولاړ کی په خپله شمله يې د حبيب الله ماما خوله ور پاکوله چې ګورې د بنګ د يوې زامې خوا لويه تناکه سوه او وچاوده اوس هم چې سرې ورته وګورې د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب الله ماما د مخ یوه زامه په یوه لړ پوستکي پوښلې ده د خولې د ننه غوښه یې هغه وخت وسوځېده چې بیا جوړه نه سوه.

د استا مد انور (محمد انور) خبري لا پای ته نه وې رسېدلي چې مامد شاه خان (محمد شاه) ور ږغ کړه او وې ویل چې هو بنگ خو هم د ننگ سړی دی او هم د جنگ، هر څوك ڕښتیا هم د بنگ په رکم نه سي کېدای، کله چې مامد شاه خان غوښتل چې د حبیب الله ماما په اړه یوه بله نوې کیسه وکړي بسم الله جان د هغه خبري لنډې کړې او وې ویل، وایي چې بنگ د تور پاچ لنگوټه تړي، د ترخځو کالي، د ریبکاټ سدرۍ او چار اشه مچنې په پښو کوي دا مي هم اورېدلي چې هغه ډېري خبري هم نه کوي پر یوه ځای چې کښېني تر څو چې بل کار نه وي ورپیدا سوی پر هماغه ځای ناست وي، وایي چې کله ناکله د یارانو سره د چلم پر وخت خاندي خو ډېر لږ، ماته یوه کندهاري په برو دروازه کي وویل چې حبیب الله ماما هیڅ وخت خپل لمونځ نه قضا کوي او همېشه په اودس گرځي د چا مال ته په تمه نه دی چې طلا پرته وي نه یې اخلي زیات وخت د شپې گرځي او کله چې کوم ظالم ووینې د هغه لاس نیسي او د مظلوم مرسته کوي، په لښته خورا ټینگ او داسي خردوم چلوي چې هر څوك یې توان نه لري، ظالمان خو څه کوي وایي چې حکومتیان هم ځان ځني چپوي.

مامد شاه خان د بسم الله جان د خبرو په پای کي د ناستو ځوانانو پام د لمانځه وخت ته واړاوه او وې ویل چې د حبیب الله ماما یو عادت د لمانځه ادا کول دي راځئ لمونځ وکړو، زه بیا تاسي ته د بنگ یوه داسي کیسه کوم چې تر اوسه چا نه وي اورېدلې، خو یو صوفي مادریم که په خبر وي نسم ویلای زما گمان نورو به نه وي اورېدلې، ټول ناست ځوانان په دې هیله چې سبا به د مامد شاه خان څخه د حبیب الله ماما نوې کیسه واوري د لمانځه پر خوا روان سول.

ورځي ورځي به د ځوانانو په مجلس کي د یوه او یا بل ځوان کیسه کېدله خو داسي ورځ به نه وه چې په مجلس کي به د حبیب الله ماما کیسه نه یادېده بیا خاصه چې په مجلس کي به صوفي مادریم ناست و، یوه ورځ ماجتي (مسجدي) ته یاد سول چې مامد شاه خان هم یوه ورځ د حبیب الله ماما د یوې نوي کیسې وعده کړې وه، په دې ورځ چې د ځوانانو مجلس بیا د صوفي مادریم په کیسو گرم سوی و، ناڅاپه ماجتي پر مامد شاه خان ږغ وکی چې خانه تا خو هم د یوې کیسې وعده کړې وه خو بیا دي هېره کړه اوس به یې حتمي کوې، په دې وخت کي ټولو ځوانانو په یوه اواز وویل چې هو خانه، هو خانه نن به حتماً هغه کیسه کوې نن دي نه پرېږدو خامخا به هغه کیسه کوې مامد شاه خان چې کله دځوانانو مینه د حبیب الله ماما له کیسې سره ولیده نو یې په یو خاص انداز وویل چې زما هېره ده تاسي کومه کیسه یادوئ؟ حبیب الله ماما خو ډېري کیسې لري، مامد شاه خان چې لا خپلي خبري نه وې خلاصي کړي بسم الله جان ور ږغ کړه هغه کیسه وکړه چې موږ تر اوسه نه ده اورېدلې، ښه هغه کیسه تاسي اورېدلې که نه چې د یوې سارایي ښځي څخه یوه کیسه بر پیسي غلا کړي وې، په دې وخت کي یو شمېر کسانو وویل چې هو دا کیسه موږ اورېدلې ده، یوه بله کیسه وکړه یو نور شمېر چې د بوډۍ او کیسه بر کیسه نه وه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېدلې، هغو بیا غوښتل چې همدا کیسه وکړي صوفي مادریم چې د مجلس حال دوه ګونی ولیدی نو یې په څو لنډو جملو کې د همدې کیسې په اورولو پیل وکړ او په دې ترتیب یې مجلس ته بیا رنګ ورکړ او وې ویل: چې دا کیسه خو څو واره دلته سوې ده ټوله ښار خبر دی چې یو وخت یوه سپین سرې ښځه کندهار ته د زوی د واده په خاطر د ځینو مالونو د رانیولو لپاره تللې وه هلته کیسه بر د هغې خواره کی څخه پیسې وهلې وې، او سپین سرې په ژړا او نا امېدی د سړك پر غاړه ناسته او بد او رد یې ویل، په دې وخت کې حبیب الله ماما د هغه ځایه تېرېدی چې د ښځې ور فکر سو او په لوړ ږغ یې د حبیب الله ماما پر خوا ناره وکړه او وې ویل اې تاته وایم ګوره تاته وایم چې غټه لنګوټه دي تړلې ده بنګ حبیب الله چې تر خپل بغل وکتل یوه سپین سرې ښځه یې ولیده چې ده ته ګوري او خبري کوي، بنګ ور وګرځېدی او له سپین سرې څخه یې پوښتنه وکړه چې مور تا ماته څه ویل او که. . . بنګ لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې چې سپین سرې ږغ وکی او ورته وېې ویل مور دې سر وخوره هو تاته وایم ته چې غټه لنګوټه دې تړلې ده، تاته وایم و شرمېږه ته هم ځان ته پښتون وایې غټه لنګوټه دې تړلې او کوږ کوږ ګرځې اود ښځو څخه په غلا سوو پیسو ځان ته کالي کوې او بیا داسې په خیال هم ګرځې، حبیب الله ماما چې د سپین سرې په درد پوه سو نو لا ور نژدې سو او په حال د پوهېدو هڅه یې وکړه، بیا یې ورته وویل چې مورې پېښه څه ده چې داسې راته دردېږې؟ سپین سرې داسې په غوصه وه چې ته به وایې چې همدا یې غل دی، د بنګ د خبرې جواب یې په خبرو نه بلکې به تو کولو ورکی مخامخ د حبیب الله ماما خواته ودرېده او پر مخ یې ناړې ور تو کړې، بنګ پوه سو چې کوم چا د سپین سرې سره ناځواني کړېده، نو ځکه یې څه ونه ویل او بیا یې د هغې څخه پوښتنه وکړه چې مورې ته راته ووایه چې څه پېښ سوي؟ زه خو په هیڅ نه یم خبر سپین سرې جبیب الله ماما ته وویل چې ولې دې ځان ناګاره واچاوه زما پیسې دې جېب ته کړې او اوس پوښتنه هم کوې ما په څه خواریو او کبوتیو دا زر روپۍ زار مرې پیدا کړي وې او هغه هم تا را څخه غلا کړې وشرمېږه پخوا به ځوانانو د ښځو عزت کاوه خو اوس ځوانان د ښځو له جېبه پیسې غلا کوي او خپلو ځانو ته غټه لنګوټه رانیسي وشرمېږه دا لنګوټه نه ده دا پوړنی دی.

سپین سرې ښځې چې خپله خبره ورته وکړه حبیب الله ماما سمدستي د هغه دوکان مخ ته ورغی چې هغه سپین سرې ښځه هلته ناسته وه، دوکاندار ته یې وویل چې وروره زه حبیب الله نومېږم او په برو دروازه کې مې کور دی زما یو زر روپۍ په کار دي که در سره وي په پور یې راکړه، زه تر هغه وخته دلته ستا سره ګرو کښېنم تر څو چې ستا زر روپۍ زما له کوره رارسیږي، دوکاندار چې د خپل دوکان په مخ کې د کندهار بنګ ولیدی نو ببله ځنډه یې د خپل دخل څخه پیسې را وایستلې او یو څو پاته یې د خپل څنګ دوکاندار څخه واخیستلې او د حبیب الله ماما اړتیا یې پوره کړه، حبیب الله ماما د دوکاندار څخه پیسې واخیستې او هغه سپین سرې ښځې ته یې ور کړې او ورته وېې ویل چې دا دي مورې خپلې پیسې دي واخله وې شمېره چې پوره دي او که نه؟ خو مورې بس زیاتره دوې خبرې واوره اول خپل مال ټینګ ساته او دوهم هر ځوان غل مه بوله پښتانه هر وخت د خور پوړنی ور پر سر کوي خو کله نا کله یو ظالم هم پکښې پیدا کیږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مور پيسې د حيرانتيا سره يو ځای وشمېرلې او وې ويل چې، خير ووينې زويه اوس چې دې زما پيسې را کړې نور توبه وباسه دا غلا مه کوه خلګ به بدواوې درته کوي چې هم به دې دنيا او هم به دې اخيرت خراب سي، بنګ چې سپين سرې ته پيسې ورکړې او هغه يې رخصت کړه بيا بيرته هغه دوکان ته ورغی او دوو يارانو ته يې چې د همدې پيښې په وخت کې را پيدا سول وويل چې حقداده وروره ته او زمری دواړه نن په ښار کې وګرځئ او شا او خوا ټولو بد سترګو ته ووایاست چې د نن ورځې تر ماپښين لمانځه د مخه که د دې کونډې خور پيسې را و نه رسېدې نو بيا به هغه سړی ګيله زما څه نه کوي بس زياتره، هر څه چې بيا ور پيښ سول ګناه به يې پر خپله غاړه وي، زمريه وروره ته هم بس زياتره د حقداد سره يو ځای وګرځه هغه ببر لکيان خو ځيني پېژني هغو ته هم خبر ورکړه، ځئ ولاړ سئ او زه بيرته تر لمانځه دمخه بس زياتره دلته راځم او د همدې ورور په دوکان کې ناست يم، زموږ او ستاسي نښاني همدا دوکان دی.

د ماپښين د لمانځه وخت رانژدې سو او حبيب الله ماما هم د هغه دوکان په لوري راغی،کله چې راورسېدی اول يې و دوکاندار ته سلام وکړ او بيا يې پوښتنه وکړه چې دوکانداره وروره ته خو به خوا بدی سوی نه يې چې زه لږ څه وځنډېدم دوکاندار ورته وويل چې يا حبيب الله ماما زه يوازې دې ته خوشاله وم چې کله به ته راسې چې زما په دوکان کې لږ مجلس وکړو ما د خدايه دا غوښتل چې يوه ورځ ستا سره پر کراره کښېنو او مجلس وکړو، ما نن ورځ ډوډۍ هم ستا له پاره ماتله (معطل) کړېده ښه سو چې راغلې بنګ د دوکاندار خبري لنډې کړې او وې ويل چې خدای دې خير درکړي زه پرېشانه وم بس زياتره چې تا به څنګه خيال کاوه چې دا حبيب الله خو ورك سو دا دی زه راغلم رښتيا ستا په دوکان کې خو به چا زما پوښتنه نه وي کړې؟ خو يوازې يو نفر چې په ځان لږ څه تيټ و دوه واره راغی او ستا پوښتنه يې وکړه او وې ويل چې وروسته به بيا هم راسي.

دوکاندار او حبيب الله ماما لا د ډوډۍ په سمولو بوخت وو چې يو ځوان راغی او سلام يې واچاوه او د حبيب الله ماما سره يې ښه ګرمه ستړې مه سې وکړه دوکاندار ډوډۍ تياره کړه او حبيب الله ماما پر دې نوي راغلي ځوان هم ږغ وکړ چې راځه وروره څه چې تيار وي هغه د يار وي راځه چې ډوډۍ وخورو، مېلمه حبيب الله ماما ته وويل چې زه ډوډۍ نه خورم ستا سره مې لږ کار دی زه ځم.

بنګ ورته وويل چې راځه وروره کارونه به خدای خير کړي، اول به ډوډۍ وخورو بيا به د کارونو غم کوو راځه.

مېلمه هم را ولاړ سو له دوکاندار او بنګ سره يې يو ځای ډوډۍ وخوړه چې ډوډۍ خلاصه سوه حبيب الله ماما لمانځه ته ولاړ سو، راغلي مېلمه بيا وويل چې حبيب الله ماما زما ستا سره لږ کار و چې دمخه تر لمانځه بايد ووايم، بنګ پوښتنه وکړه چې خدای دې خير کې څه پېښګه ده چې تلوار دې دی ووايه چې زه څه خدمت کولای سم؟ مېلمه يې غوږ ته ځان نژدې کړ او پټ يې ورته وويل چې حبيب الله ماما نن سهار مې يو غلط کار کړی او راغلی يم چې خپل عذر وغواړم بنګ چې په خبره پوه سو نو ورته وې ويل چې ښه هغه ته يې، ولې دې بس زياتره دا د بېمانۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار ته ملا تړلې ده ته نه شرمېږې چې د سپيتاني په ډوډۍ دې ځان چاغ کړی، دا غريب خلك خولې تويوي او يو ځو پيسې پيدا کوي خو ته هغه پيسې په نامردۍ کې ځني غلا کوې ولې دا کار کوې؟ بڼګ لا خبرې نه وې خلاصې کړې چې راغلي سړي په عذر شروع وکړه او په پرله پسې زاريو يې عذر وغوښت، دوکاندار چې دا حال وليدی نو د حبيب الله ماما څخه يې د دې سړي د عذر منل وغوښتل، حبيب الله ماما وويل چې په يو ډول د ده غذر منم هغه دا چې دی توبه وباسي او بيا هيڅکله دې بې ننګه کار ته زړه ښه نه کړي، د همدې خبرې سره سم راغلی سړی په توبو سو او وې ويل چې زما توبه ده بيا به هيڅ وخت داسې بد کار ونه کړم، بنګ په پای کې ورته وويل چې ځه ورك سه چې دا تور مخ دې بيا و نه وينم، سړی چې له دروازې وتی د خپله جېبه يې نه سوه روپۍ راوايستې او دوکاندار ته يې ورکړې او وې ويل چې سل روپۍ مې بايللې او نور دا دې ستە که غواړې چې را يې وړم نو د خوارۍ غريبۍ تر پيدا کېدو راته وګورئ د خدای په امان.

مامد شاه خان چې د صوفي مادريم له خوا د پيل سوي کيسې لنډول غوښتل نو ږغ يې وکړ چې ګورئ د حبيب الله ماما امر پر ټول ښار چلېږي هر څوك د بنګ عزت او مراعات کوي، د کندهار په ښار کې د بنګ امر لکه د فرقې قومندان امر داسې چليږي په دې وخت کې استاد مد انور د مامد شاه خان خبرې ته پيوند ورکړ او وې ويل ما خو تر اوسه د بنګ سره نه خبرې کړې او نه مې ليدلی دی خو دا چې په رښتيا د کندهار ښه ځوان دی او ټوله يې مني که زه هم د هغه امر واورم خامخا به يې منم او که مې په بل چا زور ورسيږي هغه به هم خامخا مجبور کړم چې د حبيب الله ماما امر ته غاړه کښېږدي، او که پوه سم چې غاړه نه ږدي نو خامخا به يې تر څټ نيسم او هغه ته به يې ورولم، مامد شاه خان د استاد مد انور خبره ونيوله او وې ويل چې هو هغه کيسه چې ما غوښتل تاسې ته يې وکړم را په ياد سوه راځئ چې اوس د ماښام لمونځ وکړو او بيا به سبا ان شاالله دا کيسه درته وکړم.

د سبا ورځې ماځګيګر ته د ځوانانو زياته تلوسه وه د ورځې کارونه يې په دې نيت چې نن ماځيګر د مامد شاه خان څخه د حبيب الله ماما نوې کيسه اوري ټول په ډېر شوق او خوند سره خلاص کړل او ماځيګر بيا د دنګانو پيتاوي ته را ټول سول د دنګانو پر پيتاوي د يو شمېر ځوانانو شالۍ هم غوړېدلې پرتې وې، ټولو ځوانانو د مامد شاه خان د راتلو لاره څارله، يو وخت د برنډې پر سر الله داد نورو ځوانانو ته ږغ کړ چې هغه دی مامد شاه خان راغی په دې ږغ ټولو ځوانانو خپل نيمګړې کارونه ژر ژر پوره کړل او د مامد شاه خان تر رارسېدو يې ځانونه له کاره بېغمه کړل،کله چې هغه راورسېدی ټولو په يوه ږغ وويل چې خانه نن به هغه کيسه نه هېروې هغه چې پرون دې وعده کړې وه، خان هم تر سلام او حال و احوال اخيستلو وروسته وويل چې هو نن به هغه کيسه کوم ما هم خپله وعده نه ده هېره کړې، خو نن پر دنګ د چا ورجې دې چې د شنو چايو تاوان هم ور دغاړې سې په دې وخت کې د صمد جان ورور وويل چې د چاي غم مه خورئ ما تياره چای جوشه پر اور ايښې ده تاسې خپل بانډار تودکی زه چای راوړم، مامد شاه خان چې دا بهانه هم ورکه وليدله نو د صوفي مادريم څنګ ته نژدې يې خپل پټو غبرګ واچاوه او دمجلس لپاره يې ځان تيار کړ اول يې ځوانان د هغو د کارونو په خاطر وستايل چې خير يوسئ چې کارونه مو خلاص کړيدي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه بیا مشران خوا بد وي او وايي به چي د کار در ك مو نسته او د ښه ځوانۍ خبري خو هر يو په قاف او لام کوي، دا دی زه نن هغه کیسه کوم چي ما په کندهار کي د غونډ مشر صیب په کور کي اورېدلې ده.

یوه ورځ زه د غونډ مشر صیب کورته تللی وم او هلته مي يو کندهاری ولیدی چي په پخوا وختونو کي يې ډېري سختي لیدلي وې، د وهلو او ټکولو څخه بیا تر محبس او کوټه قلفۍ پوری د ښه ستر خانه بیا تر اوږدو مسافريو پوري د ملکي کارونو څخه بیا تر خواريو او مزدوريو پوري ټولي خاني تیري کړي وې، ويل چي يو وخت د سرپوزې د کلي نماینده و کور او دوکانونه يې درلودل يو وخت بیا د حکومت توري سو، بیا زندان ته تللی او له زندانه تر تښتېدو وروسته بیا د خپل کلي کور او بیا وروسته د کندهار د ښو ځوانانو سره په باندارونو کي شپې او ورځي تیري کړېدي، خیر نو د دي سړي سره مي د غونډ مشر صیب په کور کي شناخت وسو هغه ډېر خوږ ژبی سړی و، زه پوه نه سوم چي د غونډ مشر صیب او هغه ملګر توب څنګه پیدا سوی و، خو غونډ مشرصیب هغه ته په ډېره درنه سترګه کتل هره د جمعې شپه به هغه د غونډ مشر صیب کورته راتلی او په هغه شپه به غونډ مشر صیب هم د شپې تر ډېره وخته مجلس کاوه.

یوه شپه یار ماد خان اکا (یار محمد خان) د روژې تر پېشلمي پوري داسي خوږ مجلس وکړ چي ټوله حیران پاته وو چي څنګه پېشلمي سو، یار محمد خان اکا د کندهار د بلوا خبري کولې هغه بلوا چي د کندهار ښار سېنما په کښې وسوځېده دوکانونه چور سول، ګاډيو او حکومتي موټرو ته اور واچول سو، او په کندهار کي زیاتي خرابۍ وسوې نور يې څه کوي د حکومت او رعیت تر منځ تیاره جګړه وه، یار ماد خان اکا دا کیسه داسي کوله ته به وايې چي همدا اوس هغه اړو دوړ روان دی،د کیسي په یوه برخه کي د حبیب الله ماما خبره هم رایاده سوه او ویل يې چي د کندهار د بلوا څه څو ورځي وروسته د کندهار امنیي قومندان د کندهار ځیني نامتو مشران لکه قدوس خان بارکزی صالح محمد خان پوپلزی او د کندهار سر زوره خلګ ونیول او بندیان يې کړل، خو د خان محمد خان په مشوره د ټولو مشرانو څخه بخښنه وغوښتل سوه او په دې يې د ډول يې د بیا بغاوت د نه کولو ضمانت هم واخیستی او د کندهار ښار ټول مشران يې له بندي خانې څه ازاد کړل، خو په دې جمله کي یوازي حبیب الله ماما د نورو بندیانو څخه بیل سو او د سر مامور په امر د بندیخانې په یوه بله برخه کي پټ وساتل سو، نور ټول مشران او قومي سپین ږیري خپلو کورونو ته ورسېدل خو د حبیب الله ماما درك ورك سو د بنګ انډيوالان د نن او سبا به انتظار ناست وو خو حبیب الله ماما پسي ورك سو.

وايي چي په سر ماموریت کي د څلورو ورځو کوټه قلفیو وروسته دکندهار دسر مامور په امر د هغه و شعبې ته وروستل سو، په دې وخت کي دکندهار د امنیې قوماندانې او سرماموريت دواړه د یوه نفر په لاس کي وه چي په ظلم او زور يې په ډېرو خلګو کندهار خوشي کړی او یا يې د مات ږغ په کړی چي بیا د شرمه ښار ته نه دی راوتلی، زمان جان غېږ باز يې په پښو شل کی، په لالو ماما يې تر لښتو لاندي د مات ږغ وکی چي مجبوره سو کندهار خوشي کي، د بریت رحیم بریتونه يې په چور وشکول هغه هم د خپلو شونډو د بدرنګۍ په وجه د خپل کور بندي سو، او

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر نور ځوانان يې هم ژړ مخي كړي وو او دا ځل د كندهار بنګ په لاس ورغلی وايي چي د څو ورځو كوټه قلفيو وروسته د سر مامور په امر حبيب الله ماما د هغه دفتر ته ور وستل سو كله چي حبيب الله ماما دفتر ته ننوت سمدستي اكبر خان سر مامور بړغ پر وكړ چي ته دكندهار لڅك ما پر اسمان غوښتې ته خداى پر مځكه په لاس راكړې، ستا مي اورېدلي وه چي ځانته يو څه وايې زه خو دي اوس وينم لكه موږك په كالو كي پټ يې، اوس به دي لكه چرګ پرو بال وباسم او چيغي به دي په برو دروازه كي سماوار چيان كانه كي، په دې وخت كي حبيب الله ماما د دفتر د دروازې خواته حركت وكړ چي اكبر خان بيا ور بړغ كړه چي چيري ځغلې تا خو تر وخت دمخه ځان خراب كړ حبيب الله ماما بيا هم دروازې ته نژدې سو او په ډېره چالاكي يې د دفتر دروازه د دننه د خوا وتړله او بيا يې اكبر خان ته وويل چي ګوره بس زياتره زما په مردي كي خو كندهار شك نه لري ته چي شك لرې تاته يې بايد وښيم چي زه نر يم كه ښځه، بيا يې لكه قهرېدلی زمری د اكبر خان د ميز پر خوا ور ټوپ كړه او تر څو چي اكبر خان ځان پيدا كاوه حبيب الله ماما بيا د ميز پر سر ورته ولاړ و او د اكبر خان په ستوني كي يې منګلي ښخي كړي وې، اكبر خان چي په خپل عمر د داسي صحنې سره نه و مخامخ سوی حيران پاته و چي دا څه پېښ دي، اكبر خان چي د حبيب الله ماما ځواب ته منتظر و د حملې اميد يې هيڅ نه كاوه، نو ځكه يې دځان د دفاع واك هم له لاسه ووت، خو هغه هم غښتلی افسر و اول يې د ميز شاته ځاى خالي كړ او بيا يې د حبيب الله ماما سره د مقابلې تر څنګ د دروازې د خلاصولو هڅه وكړه، كله چي دروازه خلاصه سوه نو د دفتر حاضر باش په يوه ساه راغی او حبيب الله ماما يې د شا له خوا په غېږ كي ټينګ ونيو او د حاضر باش سره نور عسكر هم ملګري سول او حبيب الله ماما يې ځنځير پېچ او د اكبر خان په امر يې بيرته كوټه قلفۍ ته بوتی او ورته وې ويل چي هـر وخت ما وغوښت بيا يې را حاضر كړئ.

د دفتر حاضر باش او نورو محافظينو هم د خپل امر په امر حبيب الله بيا د كوټه قلفي په لور روان كړ په دې ټيل ما ټيل كي حبيب الله ماما د اكبر خان په خوا مخ واړا وه او وې ويل چي ګوره نا ځوانه بيا د بل كندهاري په مخ كي د نر او ښځي خبره ونه كړې، زما خو لاس در و نه رسېدی كه د بل چا په مخ كي داسي خبره درڅه را ووزي بيا به تر ياسينه ونه رسېږې، زما خبره دي ستا په ياد وي هير يې نه كړي بس زياتره، نور دي چي څه په وسه وي هغه وكړه.

حبيب الله ماما درې هفتې (اونۍ) پرله پسې په كوټه قلفي كي تيري كړې په يوه كوچنۍ كوټه كي چي لمر يې نه درلود او يوازې يې په ناستې د بيدېدو ځاى درلودی، فقط يو سهار او بل سهار به يې د اودس تازه كولو لپاره دباندې را وتلو ته پرېښودی هغه چي به د ورځي په سهار اودس تازه كړ بيا به يې تر ماخستن پوري په هغه اوداسه لمونځ كاوه، حبيب الله ماما بېله دې چي كوم شكايت وكړي په خورا مردۍ يې شپې ورځې تېر ولې.

وايي چي درې هفتې تيري سوې خو حبيب الله ماما را مالوم نه سو د برو دروازې ځوانانو هره ورځ د يو او بل څخه پوښتنه كوله چي كه څوك د حبيب الله ماما حال او احوال ولري، ورځي زياتي تيري سوې خو د حبيب الله ماما خبر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلوم نه سو چي په پاي کي د برو دروازې یو څو تنو ځوانانو دي خوا او ها خوا پوښتني ګرویږني وکړې او په دې جریان کي درې هفتې تیري سوې، دربیمه هفته ښکاپر دروازې ته د حبیب الله ماما انډیوالان ورغلل او د لطیف جان چي بیا وروسته د (حاجي لطیف په نوم مشهور سو) سره یې د حبیب الله ماما د درو هفتو د یو مخ غیبېدو خبره وکړه لطیف جان په دې خبره اګاه و چي بنګ حبیب الله د دولت کسانو د کندهار د یو شمېر نورو مشرانو سره یو ځای نیولی و، خو کله چي د وطن نور مشران خوشي سول د هغه په خیال نو بنګ هم خوشي سوی دی، خو داسي نه وه سوي خان ماد خان د وطن نور مشران خوشي کړي خو د حبیب الله ماما په حال څوك نه دي خبر سوي چي هغه ته څه پېښ سویدي.

لطیف جان چي له حاله خبر سو نو ببله ځګندہ یې خپله سدرۍ پر اوږو کړه او د بنګ انډیوالانو ته یې وویل چي یارانو تاسي ولاړ سئ زه نن تاسي ته د بنګ د حال او احوال خبر برو دروازې ته راوړم زه ولاړم د خدای په امان.

د بګنګ یاران د برو دروازې پر خوا ولاړل او په خورا بې صبرۍ سره یې د لطیف جان لاره څارله، د ماځیګر د لمانځه وخت و چي د برو دروازې په چوك کي د بنګ یارانو لطیف جان ولیدی او یو تن په ځعاسته د لطیف جان خواته راغی اوهغه ته یې د بنګ د یارانو د ناستي ځای ور وښودی، لطیف جان هم هغه سماوار ته راغی اود حبیب الله ماما انډیوالانو ته یې د خپل کار جریان ووایه، او هغه یې خبر کړل چي بنګ د سر مامور په خاص امر کوټه قلفه دی، او دا یې هم ورته وویل چي تاسي غم مه کوئ زه یې سبا ته غم خورم یا به را خلاص سي او یا به زه هم هلته ورسره کښېنم .

د بنګ انډیوالان له یوې خوا بېغمه سول چي د هغه درك معلوم سو خو له بلې خوا یې اندیښني نوري هم زیاتي سوې چي حبیب الله ماما یوه ډېر ظالم قومندان ته په لاس ورغلی دی، خو خیر دي وي که یوه لاره پیدا سي چي را خلاص سي او بیا د یارانو مجلس په رنګین او خوندور سي.

وایي چي لطیف جان د کور پر خوا ولاړی او د حبیب الله ماما یاران په سما وار کي د چورتونو ټالو واخیستل، په دې وخت کي د مرجې صمد کاکو پر نورو یارانو ږغ وکړ او وې ویل چي یارانو لار په مزله لنډېږي د کندهار بنګ په سر ماموریت کي پروت دی او موږ لکه د ډېلي سوالګر چورتونه وهو په دې چورتونو دا لار نه لنډېږي، په دې وخت کي د مناري فیض الله وویل چي کاکو رښتیا وایي څه بندوبست دي په خیال راغی چي پر ورځو به، صمد کاکو بیا وویل چي زه خو وایم چي دا سر ماموریت خو دونه لیري نه دی راځ چي ورسو که پولیسو زموږ بنګ خوشي کړ خو ښه خبره ده او که نه بیا به نو د زوره کار واخلو او نا چاره یو چي مابس (محبس) به ماتوو، بیا که حکومت موږ وژلو او که یې بندیانولو هغه به بیا هغه وخت سره ګورو، څنګه یارانو بله خبره هم سته او که نه؟ په دې وخت کي معلم راز مامد (راز محمد) وویل چي وایي چي وخت لکه سره زر زما په خیال دا اوس ښه وخت دی چي سرماموریت ته ورسو اول به د سر مامور عذر وکو او په دې وخت کي ور تلل به د هغو غرور پر ځای کي او په دې ترتیب به زموږ کار هم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نتیجه ورکړي، خو که یې ونه منل بیا به موږ خپل کار وکړو او بیا به مو نور کندهاریان نه ملامتوي چي پرون هغه پېښه وه او نن بیا تاسي دا را پېښګه کړه، او بله خبره هم دا ده چي دا اوس چي موږ او تاسي ور ورسېږو تر هغو به ماښام وي که کش او کوک جوړ سو نو بیا به نورو خلکو ته تکلیف نه وي یوازي موږ او سر ماموریت به سره کښېنوزو، د معلم راز مامد خبري لا نه وې خلاصي سوي چي صمد کاکو ږغ وکړ چي ښه خبره ده نو یا الله او بسم الله.

په سماوار کي ناست کسان ځوانان ټول را ولاړ سول په دې وخت کي غوټو کاکړ وویل چي یارانو وایي چي د پیشي په غېږ ورځې نو تهیه به د زمري نیسې څوك چي وسله لري نو را وادې خلي چي هر چا چي څه درلوده هغه یې له ځانه سره را واخیستله او ټول دوه دوه سول او د یو بل تر شاه پرله پسې روان سول، وایي چي غوټو کاکړ د ځوانانو د سر دوو نفرو ته ور چټك سو او هغه یې ودرول او ورته وېې ویل چي ګورئ یارانو دې خبري ته باید په یوه خوله سو هغه دا چي که یې خبره ومنله خو ښه کار دی د خپل یار سره به یو ځای برو دروزاې ته راځو او که خبره غړکه سوه نو داسي نه سي چي ټول پر یوه عسکر را واچوو او بیا نور عسکر راسي موږ لکه د ماپښین چګرګان یو یو تر پښې ونیسي او د حبیب الله ماما سره مو پښه په پښه کي، بیا به مو نو د خامې ناري تر ښار او کلي خپرې سي او د کلي کشر او مشر به رابانديي خاندي او وایي به چي دا ګوره بنګ خو یې راخلاص نه کی چي نه کی، لاېې نور هم بار ور دروند کی په دې وخت کي وروسته پاته یاران هم دوه دوه را ورسېدل او ودرېدل نو د پیر پایمال عزیز جان و غوټو کاکړ ته وویل چي وایه غوټو یاره د پای خبره دي وکه، غوټو بیا خبره واخیسته او وې ویل چي زه وایم که خبره ونه منل سوه نو هر یو دي خپل ځان د یوه عسکر خواته نژدې کي او چي معلم یار د یا الله ږغ وکړي بیا نو هر څوك پوه سه او د هغه عسکر انډیوال ټولو وویل چي ښه خبره ده هو معلم راز مامد ږغ وکی چي ګورئ یارانو هر یو دي د ځان سیال عسکر وګوري او هغه ته دي ودرېږي، د بنګ یاران بیا دوه دوه سول او د محبس پر خوا یې حرکت وکړ.

د ماځیګر او ماښام تر منځ وخت و چي د بنګ یاران سرماموریت ته ورسېدل او هلته ولاړ پیردار ته معلم ور نژدې سو او پوښتنه یې وکړه چي وروره نوکریوال څوك دی؟ عسکر وویل چي قومندان اعاشه نن نوکریوال دی. معلم بیا پوښتنه وکړه چي د نوکریوالۍ دفتر چیري دی؟ عسکر جواب ورکړ چي خیر دی د نوکریوالۍ له فتر سره مو څه کار دي؟ معلم ورته وویل چي موږ د بنګ یاران یو د نوکریوال صاحب سره ګورو، عسکر وویل چي تاسي دلته ودرېږئ زه به ورسم چي نوکریوال صاحب تاسي غواړي اوکه یا هو زه هغه ته څه ووایم چي څوك راغلي دي؟ د یارانو څخه یوه ږغ کړ ورته ووایه چي دسرپوزي جبار خان او دبنګ نور یاران دي، وایي چي عسکر ولاړی او نوکریوال ته یې دا خبر ورساوه، نوکریوال چي حسن خان نومېدی ژر یې عمومي قومندان اکبر خان ته تیلفوني خبر ورکړ او د هغه څخه یې هدایت وغوښتی چي څه وکړي اکبر خان چي د کندهار د ځوانانو په راتګ خبر سو نو یې ورته وویل چي ټوله راغلي خلګ وساته او ورته ووایه چي زه اوس خبرو ته راځم.

عسکر همدا خبره همداسي راغلو ځوانانو ته وکړه چي نوکریوال صاحب د امنیې قومندان سره خبري وکړې او هغه وویل چي زه اوس راځم تاسي ولاړ سئ په انتظار خانه کي کښېنئ، غوټو کاکړ یارانو ته مخ واړاوه او وې ویل چي،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يارانو معلم او جبار خان دي ولاړ سي نور ياران به دلې ته شا او خوا گرځو تر څو چي خبره ښکاره کيږي، ټولو خوښه کړه او دوه تنه انتظار خانې ته ولاړل او نور د سر ماموريت پر شا او خوا منتظر ولاړ وو، د يوه نيم ساعت وروسته د قومندان مگوټړ راغی او سر ماموريت ته ننوت، ياران بيرته راټول او دوه دوه سر ماموريت ته ننوتل او له وعدې سره برابر هر يوه خپل ځاي پيدا کړ، په دې وخت کي اکبر خان د معلم راز ماد سره خبري کولې چي له دفتر څخه د خندا اواز راووت نورو يارانو داسي خيال وکړ چي خبره حل سوه نو هغو هم د يو او بل سره لاس ورکړ او د بري په ډول يې يو او بل ته وخندل. يو گړی وروسته د قومندان له دفتره معلم او جبار خان راووتل او پر صمد کاکو يې بړغ وکړ چي کاکو ته راسه موږ ته خو يې يوه بنده واچول ستا خيال څه دی، ياران راټول سول او خبري ته يې غوږ ونيوی معلم کيسه وکړه چي اکبر خان وايي چي بنگ زما په لاس راغلی دی زه يې په يوه شرط پريږدم چي هغه له دوو شيانو توبه وباسي يوه دا چي پر خپل سر چاته جزا ور نه کړي او بل دا چي نور دي ځان ته بنگ نه وايي، او قومندان وايي چي که دا خبره ونه مني نو اول خو به يې زه تر وهلو لاندي مات کړم او بيا به يې لکه خيرو او ملا غفار په يوه تهمت و ځړوم، غوټو وويل چي زه خو وايم يارانو دا يوه خبره هم بگنگ ته د منلو نه ده معلم دي دا ځل بيا ورسي او ورته ودي وايي چي که يې خوشي کوې خو ښه او که يې نه منل نو بيا دي جبار خان يو دروند ټوخ وکي بيا نو هغه حال او هغه جال.

معلم راز ماد او جبار بيا دفتر ته ننوتل او تر سلام وروسته معلم قومندان وويل چي قومندان صاحب دا دی موږ بيرته د يوې مشورې دپاره راغلو، ته خو د پاچا قومندان يې نن دلته او سبا هلته خو موږ د همدې ښار او کلي خلگ يو يا به مرو او يا به اوسو موږ د باندي د يارانو سره ستا خبره وکړه خو ټولو ته دا خبره نا شونې ښکاره سوه، اول خو بنگ زموږ د ښار د غيرت او ميړانې تاج دی او بل هغه ته خلگ بنگ وايي اوس که څوک هغه ته ووايي چي ته ځان ته بنگ مه وايه هغه يې نه مني بيا چي خبره زور ته سي خو بيخي يې نه مني، نو موږ فيصله وکړه چي د بنگ دپاره چي هره جزا تا په زړه کي نېولې ده هغه جزا ماته راکړه خو هغه خوشي کړه، اکبر خان چي د بنگ خبرو سودايي کړی و د معلم راز ماد خبرو بيخي په غضب کړ او بيا يې جبار خان ته مخ واړاوه چي ښه جبار خانه ته څه وايې، معلم او بنگ خو زما سره پاته سول زه به د دوی سره جوړ سم، جبار خان په دې وخت کي معلم ته ځان نژدې کی او په غوږ کي يې ورته وويل چي معلمه زويه چالاکي به نه کوې چي زه يم نو تاته صبر دی، او بيا يې وويل چي قومندان صاحب زموږ د يارانو په منځ کي خو ټول ياران داسي پرله پسې خبري نه سي کولای لکه معلم چي يې کوي، دا چي معلم وويل هغه د يارانو فيصله ده نو تاسي خپل عسکر ته وواياست چي بنگ ته اجازه ورکړي چي خپل کورته ولاړ سي، تر هغه وروسته به معلم زموږ يارانو ته زيری ور کړي هغوی به هم خپلو کورو ته ولاړ سي زه ستا هري جزا ته حاضرگر او اماده کښېنم، نو اول کار ستاسو دی دوهم اجرات زموږ.

قومندان چي دا دواړه تر خپل حد تېر وگڼل نو يې ورته وويل چي ښه نو تاسي دواړه غواړئ د هغه پر ځای جزا ووينئ نو تاسي دواړه سر له اوسه زما بنديان ياست اول به زه تاسي ته وښيم چي د بل پر ځای جزا غوښتل څه مانا لري بيا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د هغه سره ګورم، جبار خان ورته وويل چي نه قومندان صاحب مورږ دواړه نه يو زمونږ يارانو يوازي زما فيصله کړې ده معلم نه دی، ته بنګ خوشي که زه دلته يم په عين حال کي يې و معلم ته وکتل او په کراره يې ورته وويل چي که په خبره پوهېږې نوهمدا ده ځه ولاړ سه او يارانو ته ووايه چي زما او قومندان صاحب تر منځ فيصله وسوه هغه بنګ خوشي کوي او زه يوه دوي ورځي په ضمانت ناست يم خو ګوره چي دا خبره بل ځاى او يا د نورو يارانو سره وه نه کړې که ما واورېدل نو دا به ستا لويه نامردي وي، ځه ورسه او يارانو ته ووايه چي خبره حل سوه، معلم لا خبري نه وې شروع کړي چي قومندان ور ږغ کړه او ورته وې ويل چي ورسه يارانو ته دي چي هر څه وايې ووايه خو ته به نه تښتې زه چي ستاسي ياغي بڼکي ونه باسم نه مو پرېږدم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبيب الله(دوهمه برخه)

د جبار خان په وینا معلم له دفتره راووت او یارانو ته یې وویل چې یارانو خبره خلاصه سول، زه او جبار خان دلته یو، تاسي ولاړ سئ قومندان صاحب وویل چې زه حبیب الله ماما خوشي کوم ماته جبار خان وویل چې تاسي ته خبر در کړم چې تاسي ولاړ سئ، بیا صمد کاکو وویل چې بنګ به نو کله راخلاص کې؟ معلم چې د روان حال بیان نه سو کولای نو یې ځان ناګمانه واچاوه او ویې ویل چې ګورئ یارانو دا چې هغه څه وخت خلاصیږي څه یې کوئ اوس زه او جبار خان دواړه د ضامن په رقم ناست یو قومندان وویل چې بنګ خوشي کوي اوس تاسي ولاړ سئ بیا به موږ خبر دروړو چې خبره څنګه سوه اوس تاسي ولاړ سئ. د بنګ نور یاران د معلم او جبار خان په خبره د سر ماموریت څخه ولاړل او جبار او معلم راز ماد دواړه د قومندان په دفتر کي پاته سول.

قومندان چې له یوې خوا پر بنګ په غضب و له بلې خوا د بنګ له داسي انډیوالانو سره مخ سو چې هر یوه یې تر بل تیري کوي قومندان هم د دفتر نوکریوال ته امر وکړ چې شکور چپه دست راولي، شکور چپه دست راغی او هغه پوهېدی چې په دې وخت کي یې قومندان د څه دپاره غواړي، نو د خپل راتګ سره یو ځاي یې یو بار د انارو لښتي له ځانه سره راوړي او حاضګر سو، قومندان امر وکړ چې شکوره بچو، دوی ضرب خانې ته که، هر وخت چې په ژړا یې ستا زړه وسوځېدی بیا نو ما په خبر کړه، تر هغه یې ډبوه چې کالي یې لانده او ژړ سي.

شکور چپه دست هم دا څو هفتې وهل نه وه کړي نو اول خو منتظر و چې پر بنګ به زړه خالي کي، خو تر بنګ دمخه د هغه د یارانو سره مخ سو اول یې جبار خان او معلم سره بېل کړل یو یې یوې کوټې ته او بل یې بلې کوټې ته بوتلی او هلته یې د دواړو سدرۍ او لنګوټې ځني خلاصي کړلې او په یوه یوه جوړه نازکو کالو سره یې په نوبت کړل، اول یې راز مامد معلم د وهلو هغه مخصوص دهلېز ته را وست چې هلته قومندان او نوکریوال دواړو خپلې چوکۍ اینښي وې، کله چې معلم یې راوست نو قومندان و معلم ته وویل چې دا اوس لا سر، وخت دی کولای سې چې خپله خبره واخلې او ځان له وهلو څخه بېغمه کړې او که مي یو ځل د عسکر لاس دربانديې پورته سو بیا دي په توبه هم نه پرېږدم، معلم په ډېرې ارامۍ سره جواب ورکړ چې، قومندان صاحب زه پر خپله وعده ولاړ یم خو ته هم باید پر خپله وعده ودرېږې، او یو بل خواهش مي دا دی چې جبار خان په عمر پوخ سړی دی زه غواړم چې د بنګ او جبار خان د دواړو جزا ګاني ماته راکړې. قومندان چې معلم لا تېز ولیدی نو یې و شکور چپه دست ته امر وکړ چې شکوره بچو، را چپه یې کړه او داسي غر غړې په وکړه چې د کندهار لوی او کوچني یې ټوله واوري.

معلم د قومندان د امر سره سم دوو عسکرو د شا پر تخته پرېیست او پښې یې په رسۍ ور وتړلې او وهل شروع سول د انار غبرګي لښتي په توبت د دوو خواو پر پښوو داسي په شرق لګېدلې ته به وایې چې پر ختو منبلي، قومندان په دې انتظار دی چې اوس به د معلم رغ پورته سي، او اوس به یې رغ پورته سي، خو لښتي یو په بل پسي ماتېدلې ولي د معلم رغ نسته، ښه ډېر وخت وروسته نوکریوال ولاړ سو او د شکور چپه دست خواته ورغی او پوښتنه یې ځني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه چي هلکه تاسي دا معلم وهئ خو د هغه ږغ نسته تاسي يې وګورئ هغه به ښېسده وي خو پخوا تر دې چي شکور جواب ورکړي معلم ږغ پر وکړ چي نوکريوال صاحب ستا په دې څلورويشت ساعته نوکري کي خو نه ښېسده کېږم ته ښېغمه خپلي شنې او توري چښه، نوکريوال د قومندان خواته وکتل چي ګويا چي نوې خبره يې اورېدلې ده خو قومندان ورته وويل چي راځه نوکريوال صاحب تا يې ډېر وختي احوال واخيستی دا خو کندهاريان دي عادي ځوانان يې لا په دومره وهلو ږغ نه کوي دا خو لا ځان ته يو څه وايې راځه کښېنه که دي سطرنج ته زړه کېږي نو را وايې خله، خو راز ماد دي په دې خبره پوه وي چي نن د هغه ژړا په ټول کندهار وانه ورم نيې پرېږدم.

نوکريول چي د اول ځل له پاره د داسي حالت سره مخامخ سوي و، نو يې دا ښه وګڼل چي په سطرنج ځان اخته کړي نو يې د نوکريوال له دفتر څخه د سطرنج تخته را واخيسته او د قومندان مخ ته يې کښېښوله، قومندان هم يو کوچګنی ميز را کش کړ او د سطرنج بازي يې د نوکريوال سره پيل کړه، د نوکريوال د تلوار خلاف د قومندان له خوا بازي ډېره په کرارۍ سره روانه ده، يو وخت چي قومندان نوکريوال ته د کشت ږغ وکړ نو نوکريوال ښېله دې چي بازي اوږده کړي وې ويل چي زه مات يم،قومندات وويل چي هو زما سره ځوك بازي نه سي کولای ما ډېر مات کړي دي، په دې وخت کي شکور چپه دست را نژدې سو او وې ويل چي نوکريوال صاحب ته خو بايد مات ومنې د قومندان صاحب سره چي ځوك مخ سوي حتماً مات سوي دي، وايي چي قومندان د خپل عسکر خبره نيمه کړه او وې ويل چي ته خبري مه کوه ته ورسه وګوره چي هغه بل هم مات دی که نه او کالي يې هم وګوره چي لانده او ژړ دي که نه، عسکر د معلم پر خوا روان سو هلته چي دوه نور عسکر هغه تر لښتو لاندي نيولی و، خو د عسکره سره يو ځای نوکريوال هم ور ولاړ سو کله چي معلم ته ور نژدې سو نو نوکريوال تر عسکر دمخه ږغ وکړ چي قومندان صاحب د سږي خو د ماتي ږغ نه سته چي نه سته خو کالې يې هم ژړ نه بلکي په وينو سره دي، زه خو وايم قومندان صاحب دا سړی خوشي که، نور يې مه وهه چي تر اوسه يې ستا په خوښه څه ونه ويل له دې وروسته هم خيال نه کوم چي ستا په خوښه دي خبري وکړي، او بله دا چي زه خو نه پوهېږم چي ګناه يې څه ده، دوی خو په خپله راغلي وو موږ خو په کومه ګناه نه دي نيولي، که هغه بل سړي کومه ګناه ولري خو هغه ته بايد جزا ورکول سي، معلم چي دا خبري واورېدې نو يې د خپلي لنګوټې شمله له خپله مخه ليري کړه او تر هم هاغه وهلو لاندي يې پر نوکريوال ږغ وکړ، او وې ويل چي نوکريوال صاحب ته زموږ په کار کار مه لره ما د قومندان صاحب سره وعده کړې زه هغه وعده پر ځای کوم، که ته زموږ په منځ کي خبره تا او بالا کې نو به بيا زموږ تر منځ د پښتنو وعده ماته سي زه خو به يې هېڅ وخت ماته نه کړم خو ښېره مي له دې ده چي قومندان صاحب ته به بانه پيدا سي او تله به ټېره کي او خپله وعده به پرېږدي، نو زه غواړم چي ته زموږ په منځ کي څه ونه وايې پرېږده چي موږ خپلي وعدې پر ځای کو، په دې وخت کي شکور چپه دست د قومندان غوږ ته ځان نژدې کړ او ورته وې ويل چي قومندان صاحب يو خو دا نوکريوال چندان زړه نه لري او بله خبره خو دا ده چي موږ اوس يو ناحقه سړی را چپه کړی دی، معلم به پرېږدو سبا به د دوي مشر بنګ ته خپل زور وښيو، که مو په هغه ږغ وکړ نو د هغه ټوله ډله ګويا ماته ده، قومندان چي د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په سترګیا پوه سو نو یې وویل چي هلکانو بس دی نور یې مه وهئ بیا به سبا ته سره ګورو اوس یې پر پښو اوبه واچوئ چي ویني یې ودرېږي، قومندان ولاړی او معلم یې کوټي ته یووړی.

سبا ورځ قومندان تر خپل وخت دمخه وظیفې ته راغی او په سهار وختي یې نوکریوال رخصت کړ او د قومندانۍ چاري یې خپله واخیستې، اول یې د قومندانۍ شا او خوا وکتل چي کومه بده ورانه نه وي پېښه سوې، بیا یې خپل حاضر باش ته امر وکړ چي اول هغه دوه تنه خوشي کړي او حبیب الله راولي او شکور ته هم ووایاست چي د خپلو انډیوالانو سره یو ځاي راسي، قومندان چي کله خپل دفتر ته ورسېدی ورسره سم یې امرونه هم اجرا سوې وو، د یوې خوا حبیب الله ماما راوستل سو او له بلې خوا شکور او د هغه په لښتو بار انډیوالان دفتر ته یو ځاي سره ورسېدل، حاضر باش اول شکور او د هغه انډیوالان دفتر ته پرېښودل او بیا یې حبیب الله ماما دفتر ته راوست، قومندان چي لا پخوا حبیب الله ماما ته درد من و، نو ځان یې پوه نه کړ چي ګویا راغلی سړی یې ونه پېژندی په لوړ اواز یې پوښتنه وکړه چي نوم دي و وایه څوك او څه عرض لرې؟ حاضر باش یې ژر جواب ورکړ چي قومندان صاحب دا هغه حبیب الله دی چي تاسي وغوښتی قومندان په غضبي خندا وویل چي تا ته نه وایم دي بل ټګمار ته وایم، ووایه چي نوم دي څه دی؟ حبیب الله ماما په ډېره کراري سره وویل چي زه بنګ یم بس زیاتره د کندهار بنګ، قومندان ته دا خبره تیلو ته اور اچول سوه او مخ یې داسي سور سو چي ته به وایې چي سور رنګ دي پر اچولی دی، په غضب د خپلي چوکۍ څخه را والاړ سو او حاضر باش ته یې امر وکړ او وې ویل چي دا سپین سترګی تر لښتو لاندي واچوئ تر هغو یې ووهئ چي د خپل نوم سره یو ځاي یې د خپل پلار او مور نومونه هم له یاده ووزي، حاضر باش هم له امر سره سم حبیب الله ماما د وهلو مخصوصي کوټې ته بوت او د حبیب الله ماما سره یو ځاې شکور چپه دست هم د خپلو انډیوالانو سره را ورسېدی، شکور چي د حبیب الله ماما حاضر جوابي واورېده نو ډېر یې تلوار سو چي د حبیب الله ماما د ماتي خبر خپل قومندان ته ورسوي او حبیب الله ماما یې د دواړو خواوو داسي تر لښتو لاندي واچاوه لکه خپل مدعي، له دوو خواوو دوه تنه عسکر ولاړ دي او شکور چپه دست له یوې او بلې خوا پر راګرځي او کله یې پر یوې خوا او کله یې پر بلي خوا په لغتو وهي داسي لته پېر یې پر حبیب الله ماما جوړ کړ چي خداى دي یې پر هیڅا نه راجوړ وي خیر خو د وهلو شرق او شروق داسي تود و چي عسکرو او حاضر باش ټولو داسي ګڼل چي اوس به حبیب الله ماما برغ وکړي چي بس دی او س به برغ وکړي خو په دې وهلو او ډبولو کي عسکر دواړه داسي ستړي سول چي نور یې نفس په اورو شړی او په لاسونو کي یې هغه زور نه و چي په اول کي یې درلود، شکور چي دا حالت ولیدی نو یې ژر په خپله لښتو ته حمله کړه او په وهلو یې شروع وکړه، شکور چي یوه نوې غېږ لښتي خپل ځان ته نژدې کښېښوولې نو یې پر حبیب الله ماما برغ وکړ چي بچو اوس دي ځان ټینګ کړه هر چا چي اکبر خان ته د ماتي برغ کړی هغو زما د لښتو په زور کړی دی، اوس نو ځان ټینګ کړه، حبیب الله ماما د خپل مخه خپله شمله پورته کړه او ورته وې ویل چي شکور ماما که دي زما د ماتي برغ واورېدی نو بیا به مي مخ هم و نه وینې او که مي برغ ونه کړ نو خامخا به مي د خپلي کورنۍ په غلامي منې، شکور چي د دې خبري په خیال نه و، نو یې د څنګ عسکر ته وویل چي یوه بله غېږه لښتي هم را نژدې کړه او بیا و قومندان صاحب ته و وایه چي زما دي په ذات اقدس قسم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي چي يا يې ژړا او چيغي تر چارسو ونه رسوم او يا يې هډوکي په پوست کي ميچن نه کړم که يې پرېږدم، او دا هم ورته ووايه چي تا خو يې د مور او پلار نومونه په هېرول ورته و وايه چي زه به له دې څخه د نيکه نوم هم هېر کړم، عسکر ته چي د چپه دست غضب معلوم و نو پوه سو چي نور نو يا حبيب الله ماما نسته او يا به که ژوندی پاته سو هغه به نو د سرماموريته ژړا او واويلا د هغه وتل وي بله لاره نه سته، نو اول يې حبيب الله ماما ته سر ورکښته کړ او ورته وې ويل چي ورور دا چي اوس يې لښتي را واخيستې دا شکور خان چپه دست دی ته يې پېژني که نه؟ ښه به دا وي چي همدا اوس عذر وغواړې چي معيوبه نه سې او که نه په وهلو به هم د پښو او ملا معيوب سې او هم به په اخير کي ژړا او واويلا کوې چي بيا به ګټه نه لري، حبيب الله ماما بيا د خپل مخه شمله پورته کړه او عسکر ته يې وويل چي عسکره وروره ته ولاړ سه د شکور خان ماما خبره قومندان ته وکړه خو دا هم ورته ووايه چي بنګ او شکور خان هم يو شرط تړلی دی، که خدای کول بنګ به د کور او ور خاوند سي خسر او خسرګنۍ به پيدا کړي، او بيا يې په خندا عسکر ته وويل چي، عسکره وروره ته به هم بيا زما واده ته راځې بس زياتره خامخا به راځې او که زما په ياد سول خامخا دي بس زياتره راغواړم، عسکر چي د شکور چپه دست په غضب پوهېدی نو بېله دې چي څه ووايي له کوټې ووتی او مخ د قومندان پر خوا روان سو، خير چي قومندان ته ورسېد نو تر سلام ادا کولو وروسته يې وويل چي قومندان صاحب دا سړی داسي نه دی لکه نور دا بل ډول سړی دی چي هر څه يې وهې نه خبرېږي ته به وايې چي بنګ نه دی مځکه ده، زه او جليل خو ستړي سولو اوس د چپه دست نوبت دی او هغه ته يې هم داسي خبره وکړه چي اوس ډېر ورته په غضب دی، د هغه دي خدای خير پېښ کي چپه دست به يې يا مات کي او يا شوټ، ماته يې وويل چي زه هم دا خبره تاسي ته ورسوم.

اکبر خان چي د عسکر خبري واورېدلې غضب يې نور هم زيات سو او دا ځل پخپله د حبيب الله ماما د وهلو ليدلو ته ورغی، هلته يې وليدل چي پر حبيب الله ماما داسي د انار لښتي يو په بل پسي اورېږي ته به وايې چي د منګي لپاره ختې پخوي قومندان يو ګړی ودرېد او بيا يې و شکور ته وويل چي شکوره زويه څه دي وکړه نوم دي ځني هېرکړکه نه؟ ته يې پرېږده چي زه پوښتنه ځني وکړم، بيا يې پوښتنه وکړه چي هلکه نوم دي هېر دی که نه؟ حبيب الله ماما د خپل عادت په ډول بيا شمله دمخه ليري کړه او د يوې نرمي خندا سره يې ورته وويل چي زه هغه يم چي په دفتر کي مي درته وويل. زه بنګ يم، بس زياتره د کندهار بنګ، وادي ورېدل که نه؟ قومندان چي لا يې پخوانی غضب نه وو ارام سوی لا نور غضبي سو او پر شکور يې امر وکړ چي تر هغو يې ووهه چي توبې يې تر ما راورسيږي.

قومندان ولاړ او په دواړو لاسو ستړی شکور د حبيب الله ماما سره پاته سو، د قومندان تر وتلو وروسته شکور بيا هم څو لښتي پر ماتي کړې او نور نو داسي ستړی و لکه د بګۍ اس، ساه يې په اوږو شړله، د يو څه ارامي لپاره د ديوال يوه اړخ ته ودرېد په دې بانه چي ګويا ستړی نه دی يوازي غواړي چي پوښتنه وکړي نو يې پر بنګ ږغ وکړ چي، تر اوسه خو دي ځان ټينګ کړ خو زه دي نه پرېږدم چي يا دي مات نه کړم او يا دي شوټ، تر هغه وخته دي نه پرېږدم، اوس لا د کور نښاني راته ووايه که بيا پر خپلو پښو نه سوي تللای چي عسکر دي ورسوي؟ حبيب الله ماما

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښه مینه ورته وویل چي شکور خان ماما شرط هېر نه کړې که دې د عسکر په لاس ورکولم هم خپل د کور ننباني ورته وواېه، شکور چپه دست چي دا خبره واورېدله بیا په غضب سو او دا ځل یې هغه شلاخه (شلاق) را واخیستله چي هم درنه وه او هم په ګل مېخیو پټه، دا ځل یې نه سر ګوري او نه پښې پر هر ځای چي شلاخه برابره سي هغه ځای داسي تغمه سي ته به وایې چي تر پوست لاندي یې تور ټوکر پېچلی خیر په دې وخت کي د سرمامور دفتر ته لطیف جان را ورسېد، او د سرمامور سره یې د بنګ خبره یاده کړه، سر مامور چي د یو غښتلي ځوان سره خپله ناحقه بنده خلاصول غوښتل نو یې د لطیف جان خبرو ته ښه غوږ ونیاوه او هغه یې اورېدلې چي شکور چپه دست دفتر ته راغی او ښېله فکره یې وویل چي قومندان صاحب دا سړی زما څخه مرکېږي که مړ سو نو بیا زه نه یم مسول، هغه چي هر څه وهم لاري ته نه راځي یا اجازه راکړه چي تر پایه یې ورسره ووهم او یا بل چاته وظیفه ورکړه زه خو نور د دې سخت سړي سره په تنګ سوم، په دې وخت کي قومندان چي د حل یوې لاري ته اړ سوی و نو یې لطیف جان ته مخ واړا وه او وې ویل چي لطیف جانه دا عسکر د هغه د لاسه شکایت کوي چي ته یې عذر ته راغلی یې هغه حبیب الله درته یادوم، ته ورسه او ورته وواېه چي سم تحقیق راکړي او خپل ځان د جنجاله خلاص کړي، لطیف جان چي د قومندان خبره واورېده نو یې وویل چي ښه دی زه دا اوس ورځم او د هغه سره خبري کوم چي تحقیق در کړي، دا خبره خو په ده پوري اړه نه لري هغه خو نه په بلوا کي و او نه یې د بلوا په کارونوکي کار سته هغه خو به تاسي پېژنئ چي د بلوا او ملوا سړی نه دی قومندان صاحب تاسي هغه خوشي نیولی دی هغه په خپل ټول ښار او ښا او خوا کي نامتو ځوان دی، د همدې بنګ له برکته په برو دروازه او برو دروازه لا څه کوي په ټول ښار کي بد لاري په لار دي که دی نه وي ته به وګورې چي دا یو شمیر غل او غدو به پر دې خوارو او بیکسه خلکو څه توره شپه جوړه کړي، نه به د چا په جوب کي پیسي خوندي ووینې او نه به د چا په کور کي مال او منال، د همدې بنګ له برکته په ښار کي غل او غدو ځان نه سي پټولای، رښتیا ته به وایې چي دا خو زما ژاندارم دی چي امنیت یې راوستی دی خو داسي نه ده د ښار په کلي اوکوڅو کي ډېري داسي پیښي کیږي چي حکومت ته نه رسیږي هغه د ښار او کلي مشران او ښه ځوانان سره حل او فصل کوي، دا څو ورځي چي بنګ په برو دروازه کي نه معلومیږي د ښار هغه خوا ټوله تشه ده، یاران یې په ده پسي سرګردانه ګرځي او ملك و چغالانو ته خوشي سوی دی، اوس د برو دروازې د خلکو مشکلات دونه ډېر سوي چي تر چارسو یې خبري رارسیږي، خیر ووینې قومندان صاحب زه همدا اوس ورځم او هغه ته وایم چي تحقیق در کړي او هغه خپل جای او جایګیر ته ولاړ سي، لطیف جان دا خبري وکړې او ولاړ سو د شکور څخه یې پوښتنه وکړه چي بنګ چیري دی چي زه ورسم، په دې وخت کي شکور د قومندان خواته وکتل، خو لطیف جان ته یې ځواب ور نه کړ، لطیف جان بیا وویل چي عسکره تا ته وایم بنګ چیري دی راځه راته وېښیه، په دې وخت کي قومندان وویل چي شکوره زویه ورسه ولاړ سه او هغه ورته وښیه.

شکور دمخه او لطیف جان په پسې چي دواړه هغه ځای ته ورسېدل چي حبیب الله ماما یې د وهلو لپاره بېولی و، هلته چي ګوري د بنګ تر پښو لاسو او د بدن تر نورو ځایونو ویني جاري دي او بنګ لا هغسي یوه پښه پر بله داسي اړولې چي ګویا هیڅ خبره نه ده سوې، هماغه ډول یې پر خپل مخ د شملې ول اړولی پروت دی او په دې نیت چي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وهلو بله دوره به شروع کيږي، لطيف جان چي دا حال وليد نو يې پر حبيب الله ماما ږغ وکړ چي بنګه وروره خيريت دی څه پېښه ده ولي دا حال، ته څه کوې نور ټوله مشران ولاړه خپلو کورو ته او ته دلته ناست يې دا خو ستا کار نه و او نه تا شروع کړی و نو تاته څه پېښ دي چي د بل په ګور ننه وزې را ولاړ سه او هغه خبري ورته وکړه چي تا ليدلي دي او بيا ځه په خپل کار او بار پسي، راځه را ولاړ سه، ما د بلوا ټوله خبري و قومندان صاحب ته وکړې او هغه هم په ټوله خبره پوه دی، خو د حکومت کارونه دي يو او دوې پوښتني به ستا څخه هم کوي، ته يوازي هغه ورته ووايه چي تا ليدلي دي او بس.

وايي چي حبيب الله ماما د لطيف جان خبري لنډي کړې او ورته وې ويل چي لطيف جانه وروره اول سترګی مه سې بس زياتره دوهم دا پوښتنه کوم چي دلته څنګه راغلې خيريت خو و په ښار کي ياران ښه وه؟ په دې وخت کي لطيف جان پوه سو چي خبره د بلوا نه ده بنګ د بلي کومي خبري په تور قومندان کښېنولی دی بيا يې وويل چي هو په ښار کي ياران ټوله جوړ تيار دي يوازي ستا احوال معلوم نه و نو زه نن راغلم چي حال او احوال دي پيدا کړم، اوس راته ووايه چي څه پېښه ده او ستا فقره هغه د بلوا خبره ده او که بله څه خبره پېښه ده؟ حبيب الله ماما ورته وويل چي لطيف جانه وروره مه پسي ګرځه، بلوا ملوا خو تېره سوه خير خو د ښار تر ټپل ماټپل وروسته يې دلته راوستلم او دوې ورځي وروسته قومندان وغوښتلم او راته وې ويل چي بنګ يې او که مات؟ که بنګ يې نو دي ځان ټينګ کړه او که مات يې نو بيا به ببر ببر نه ګرځې نو ما هم ورته وويل چي تر اوسه خو چا نه يم مات کړی نو ځکه خلك بنګ راته وايي، او که ته غواړې چي زما حال معلوم کړې نو ستا خوښه زه خو ځان ته بنګ وايم که دي مات کړم نو بيا به دا بنګ نوم زما نه وي او زه به هم ببر ببر نه ګرځم، اوس همدا خبره ده نور بس زياتره کومه خبره نه سته، ته زما له خوا يارانو ته ووايه چي بنګ داسي بنګ نه دی چي ياران وشرموي زه که يار نه سوم بار کېږم خو نه، يا به مي قومندان ګټلی وی او يا به زه د سر ماموريته ژړي تلي وزم دا دوې لاري دي نور نو ته ولاړ سه او يارانو ته مي سلامونه ورسوه.

لطيف جان چي له حاله خبر سو بيا قومندان ته ورغی او هغه ته يې وويل چي قومندان صاحب زما خو خيال و چي د بتګ فقره بلوا ده نو ځکه زه ورغلم که داسي پوه سوی وای چي ستا او د بنګ تر منځ کش او کوك دی نو بيا زه ميان ته نه راتلم اوس چي زه پوه سوم نو ستاسي په ميان کار نه لرم تاسي پوهېږئ او زموږ د کندهار بنګ، خو يوه خبره مي واوره چي ته به پر کوم چغال مغال پېښ سوی يې چي درته ژړلي به يې وي په دې پوه سه چي دا بنګ دی او د کندهار بنګ چي پوست يې جلا کې ږغ به يې ستا تر غوږه ونه رسيږي نور نو ته پوهېږې او کار دي لطيف جان چي د دروزاې پر خوا رهي سو نو شکور چپه دست هم قومندان ته وويل چي قومندان صاحب دې سړي رښتيا خبره وکړه زه چي دا سخت سری وينم، د ماتي نه دی، مږ به سي خو ږغ به يې موږ وا نه ورو، قومندان چي يو په بل پسي د خپلي خوښي خلاف خبري اورېدلې نو يې وار په وار غضب زياتېدی، د شکور د خبرو په لنډېدو يې حاضر باش ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر وکړ چي، داوده چیري یې؟ ولاړ سه شکور په کوټه کي قلف کړه او دوه نوي غښتلي عسکر و هغه لچك ته ودروه تر هغه یې ووهئ چي ژړا یې تېول ښار واوري ځه ولاړ سه او دکار د اجراتو راپور ژر راوړه.

وایي چي عسکر هم د امر مطابق اجرات وکړل او د څه ځنډ وروسته دفتر ته راغی او د راپور په ویلو یې قومندان خوشحاله کړه، هماغسي وسول دوو نوو او غښتلو عسکرو د حبیب الله ماما د وهلو په کار شروع وکړه دا چي د غرمې شا او خوا وه چي قومندان د خپلو امرونو د نتیجې لپاره راووت او حاضر باش ته یې امر وکړ چي داوده ځنګه سول کارونه؟ هغه لچك ته مو جزا ورکړه که نه؟ حاضر باش په نا امیدۍ وویل چي هو قومندان صاحب هغه خو د هماغه وخته تر وهلو لاندي دی ما دوه نور عسکر هم وروستل چي که یوه جوړه ستړې سي نو بېله ځنډه دي هغه بله جوړه په وهلو شروع وکړي ،نو زه هم دا یو ساعت کیږي چي نه یم ورغلی.

وایي چي قومندان د هغې کوټې خوا ته روان سو چي هلته حبیب الله ماما تر وهلو لاندي دی، هلته چي ورسېدی نو چي ګوري حبیب الله ماما پړ مخي پروت دی او د ملا پر تخته دوه عسکر د دوو خواوو پر هغه د شلاخو ناتار جوړ کړیدی، داسي ناتار چي د هري شلاخي سره یو ځای د وینو ځاځکي پر دیوالونو پاشل کیږي قومندان چي دا حال ولیدی نو یې عسکرو ته وویل چي نور یې بس کړئ چي زه څو پوښتني ځني وکړم بیا یې وویل چي هلکه پوښتنو ته مي سم جواب وایې او که لا نور هم په ځان غره یې؟ حبیب الله ماما چي عسکرو پر چپه مخ وهلو ته پري ایستلی و نو یې د یوي اوږي تر ځنډه مخ راواړاوه او ورته وې ویل چي د بنګه څخه پوښتنه کوې او که د بل چا سره ګډ یې؟

قومندان ورته وویل چي اول خو دا جواب راکړه چي نوم دي هېر سو او که نه؟ بنګ بیا ورته وویل چي زما خو خپل نوم په یاد دی خو ستا هم باید هېر نه سي چي زه بنګ یم او د کندهار بنګ، بیا قومندان امر وکړ چي دا لچك و اوبو ته واچوئ او بیا به زه ورسره ګورم.

قومندان بیرته د دفتر پر خوا روان سو او حبیب الله ماما یې د سر ماموریت حوض ته واچاوه او بیا یې بیرته کوټه قلفه کړ، قومندان چي دفتر ته راغی نو یې د شکور چپه دست پوښتنه وکړه او هغه یې را وغوښتی، هغه چي را ورسېدی نو یې ورته وویل: چي شکوره ستا همدومره جزا بس ده بله ورځ ستا څخه وا نه ورم چي دا ځنګه دی او دا ځنګه، هغه چي زه وایم هغسي باید وسي که ما ویل چي وهه یې نو ته باید د هغه پوست وباسې او که ما وویل چي پوست یې وباسه نو ته باید د هغه د مرګ فیصله وکړې، بیا زه پوهېږم او د هغې خبري مسؤلیت پوه سوې او که نه؟ شکور چي په سنګدلي کي نوم درلود نو دا خبري یې د ځان دپاره سپکي وګڼلي او په پټه خوله یې د قومندان خبري واورېدلې او د سلام تر کولو وروسته له دفتره څخه ووت، وایي چي د ماپښین د لمانځه وخت و چي شکور د حبیب الله ماما کوټې ته نژدې ورغی او بیا یې ږغ وکړ چي حبیب الله ژوندی یې که مړ؟ خو هغه د کوټې څخه ږغ وانه ورېدی بیا یې په لوړ ږغ همدا پوښتنه وکړه چي حبیب الله ماما د خپل عادت په ډول اول وټوخل او بیا یې وویل چي هو ژوندی یم، بنګ مرګ نه لري بیا د یوه سرمامور د لاسه خو بېخي نه، خو اوس د ماپښین د لمانځه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت دی زما کالي هم لمانځه ته ښه نه دي او پټو مي هم په هغه کوټه کي پاته دی که يوه ځواني وکړې چي هغه پټو مي راوړي او د اودس لپاره اوبه راته پيدا کړي نو بس زياتره يار مي يې، شکور چي دا خبري واورېدې نو په يوه ځغستا يې د کوټې څخه پټو او د خپل کاغوشه څخه د اوبو کوزه راوړه او بيا يې د حبيب الله ماما د کوټې مخ ته کښېښوله او پر هغه يې ږغ وکړ چي حبيب الله دا دی پټو او اوبه مي د اوداسه لپاره راوړې، حبيب الله ماما هم اوبه او پټو واخيستل اول يې اودس تازه کړ او بيا يې د پټو څخه د حج ډول لونگ وواهه او په ناستي يې خپل لمونځ وکړ، دا ورځ تېره سوه او حبيب الله ماما هغسي د خپلو زخمونو سره د ماخستن تر لمانځه په خپله کوټه کي پاته سو هيڅ څوك د قومندان له ډاره هغې کوټې ته ور نغلی خو چي قومندان ولاړی او قومنداني نوکريوال ته ورسېده په ډېر تلوار شکور چپه دست د حبيب الله ماما کوټې ته ورغی او يو لږ واسلين يې د شا بازول گوليو سره وروړل او پر حبيب الله ماما يې ږغ وکړ چي حبيب الله دا لږ واسلين او ميده سوي گولۍ دي خپلي تغمې او زخمونه دي غوړ کړه، حبيب الله ماما ورته وويل چي زه خو لا جوړ يم دا خو دي ډېر وختي پر ما پوښتنه وکړه ته خو يوه دوې هفتې تر وهلو صبر وکړه وروسته بيا که پوښتنه وکړې نو به دي واسلينو ته اړ يم اوس خو خير خيريت دی زه واسلين نه غواړم خير وويني، شکور چي د خپلي پيرزويني څخه پښېمانه ښکارېدی نو يې پر ماما ږغ وکړ چي ته خو لا د خپله خره نه يې اوښتي ما د پيرزويني دوا درته راوړه او ته لا نوري خبري هم کوې، چي اوبه دي غوښتي خو داسي دي وربښل اوس بيا څه ټکه درباندي پرېوته چي چپه واوښتې، حبيب الله ماما په جواب کي وويل چي ته رښتيا وايې هغه خو مي د اودس لپاره اوبه غوښتې زه خو خدای ته نه يم ياغي سوی د خدای د فرض د ادا کولو لپاره خو مي بايد زارۍ کړي وای، خو واسلين زما د درد د کرارولو لپاره دي نو ځکه يې نه غواړم بس زياتره پوه سوې، خير وويني ماته ورسېدل، شکور نا اميده بيرته ولاړ خو د شپې يې يو دروند تلتك د حبيب الله ماما کوټې ته د يوه بل عسکر په لاس ولېږی او هغه هم په دي بهانه چي نن د تلتك د تبديلۍ نوبت دی، خير څه سر دي پرله گرځوم شپه تېره سوه بيا سهار سو او بيا هغه بازار. قومندان راغی او حاضر باش ته يې امر وکړ چي، داوده ته ولاړ سه او هغه لچك را حاضر کړه، داود هم د امر سره سم ولاړی او حبيب الله ماما يې دفتر ته راوست په دې وخت کي قومندان خپل مخ د کلکين خواته نيولي و او د هغه ځايه څخه يې د حاضر باشه پوښتنه وکړه چي داود څوك دی؟ داود جواب ورکړ چي هغه چي تا ويل رايې وله دا دی را مي وستی، قومندان بيا پوښتنه وکړه چي هغه څوك دي؟ او ما. . . د قومندان خبره لا نه وه خلاصه سوې چي حبيب الله ماما ور ږغ کړه چي زه يم بنگ، د کندهار بنگ قومندان مخ راواړاوه او بيا يې حاضر باش ته وويل چي دا لچك زما دمخه ليري کړئ او بيا يې تر وهلو لاندي واچوئ، چي ما نه وي ويلي تر هغو يې مه خوشي کوئ، حاضر باش بيا حبيب الله ماما هاغه ځای ته بوت چي پرون يې بېولی و او هلته بيا هغسي وهل شروع سوه لکه پرون چي وه.

يارانو څه سر مو پرله گرځوم په دې ورځ بيا حاجي لطيف د کندهار ښار د څو تنو مشرانو سره يو ځای د پوليسو قومندانۍ ته راغی، او ل يې د قومندان څخه د حبيب الله ماما د حال او احوال پوښتنه وکړه او په يو مانا داره ډول يې وويل چي قومندان صاحب مونږ د ښار څو مشران راغلي يو چي که چيري د حبيب الله ماما دوسيه او فقره خلاصه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوې وي او ستاسي اجازه وي هغه ته د ښار ډېر ياران سترګي پر لار دي موږ ويل چي که ستاسو اجازه وي هغه به زموږ سره ولاړ سي او که يې دوسيه هم ډېره درنه وي نو دا دي موږ د دې ښار څو مشران راغلي يو او هغه زموږ په ضمانت راته پرېږده، د حاجي لطيف خبري لانه وې خلاصي سوي چي پاشمول حميد خان خبره ورسره غبرګه کړه او وې ويل چي قومندان صاحب لطيف جان ښه خبره کوي،که هغه نه منې نو دا دی زه د حبيب الله ماما پر ځای په محبس کي کښېنم خو هغه ته اجازه ورکړه چي ولاړ سي، ته باور وکړه چي يوازي د برو دروازې ياران نه دي پسي خفه سوي د کندهار زوړ او ځوان چي خبر سوی په هغه پسي خفه سوی دی.

قومندان چي د پاشمول د حميد خان خبري واورېدې نو يې و ليطف جان ته مخ راواړاوه او وې ويل چي ګوره لطيف جانه تاته خو مي هغه بله ورځ هم اختيار درکی چي ورسه او خبري ورسره وکړه، تاسي واياست چي حبيب الله ماما، خو زه چي د هغه څخه پوښتنه کوم چي نوم دي څه دی هغه خپل نوم نه وايي دا دی اوس بيا تاسي ته وايم چي ورسئ او ورته و واياست چي هغه زما پوښتنو ته سم ځواب راکي نور هغه رخصت دی هغه به ستاسي سره يو ځای ولاړ سي، په دې وخت کي باري خان ږغ وکړ چي دا څه وايې، بنګ خو ياغي او د حکومت توري نه دي چي ستا پوښتنو ته جواب نه وايي دا کار خو زموږ د ښه ځوانانو عادت دی چي د حکومتيانو خبرو ته جواب ونه وايو د باري خان خبره لا نه وه خلاصه سوې چي قومندان وويل :

دا دی لطيف جان شاهد دی خو دا چي تاسي بيا راغلي ياست زما خبره هم هغه ده، ورسئ او ورته وواياست چي زما پوښتنو ته سم جواب راکي هغه به رخصت کړم، ځئ همدا اوس يو يا دوه تنه ورسئ او دا لانجه حل کئ، د قومندان د خبرو وروسته لطيف جان مخ يارانو ته وګرځوی او وې ويل چي يارانو خبره دا نه ده چي بنګ پوښتنو ته جواب نه وايي اصلي خبره په مات کي ده قومندان صاحب غواړي چي حبيب الله ماما ماته ومني خو هغه موږ او تاسي ته معلوم دی چي مرګ مني ولي مات نه مني، د لطيف جان د دې خبري سره ټولو په يوه ږغ وويل چي هو هغه خو د کندهار بنګ دی هغه مات نه مني، په دې وخت کي د پاشمول حميد خان وويل: چي قومندان صاحب زه خو ستا په خبره پوه نه سوم د حکومت صاحب منصب يې چي د هغه څخه پوښتنه کوې او که د بنګ سوست او ټينګ معلوموې؟ که ته غواړې چي د هغه مات واورې نو دا ارمان به ګور ته يوسې بنګ ته ډېر په دې نيت راغلي چي مات يې واوري خو هغه خپله مات سوي دي زه خو وايم چي ته د حکومت سړی يې که چا کومه کاڼه واڼه پېښه کړه نو يې راوله او پوښتني ځني وکړه، خو په دې خبره زه اوس پوه سوم چي ته حکومتي نه يې بل ډول يې که دا خبره وي نو بيا زه ستا امر نه منم او دا اوس ولاړېږم چي يا به مي حبيب الله ماما د کوټه قلفۍ را ايستلی وي او يا به مي پر څهار پايي سپېرې ته بيايي بس بله خبره نه سته يارانو راځئ.

قومندان چي په خپل دفتر کي بلوا وليدله نو يې لطيف جان ته مخ واړاوه او وې ويل چي لطيف جانه دا خبري ستا انډيوال ته ګټه نه رسوي که نوري داسي خبري وسي نو بيا به هغه ته يوه جزايي دوسيه جوړه سي او د عمرو بنديخانې ته به برابر سي لطيف جان د قومندان خبري لنډې کړې او وې ويل چي قومندان صاحب دا خبره خو لکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چي غواړي داسي نه کيږي بنګ، بنګ دی هغه ته مرګ منلی دی نه مات خو زه وايم چي راځه يو څه ته تر خپلي خبري تېر سه او يو څه به ياران په حبيب الله ماما ومني، قومندان چي د ډېري سره مخ سوی و نو لطيف جان ته يې وويل چي ښه نو ته څه وايې چي څنګه سي؟ لطيف جان وويل چي ما برايي شپه ډېر فکر وکی اوس يارانو بنده داده چي قومندان صاحب د حبيب الله ماما نوم غواړي او حبيب الله ماما د خپل نوم پر ځای هغه نوم وايي چي په کندهار کي په هغه مشهوره دی نو بيا مي دا وويل چي دا خبره به داسي حل کړو چي قومندان صاحب دي ورسي او دحبيب الله ماما څخه دي پوښتنه وکړي چي ستا نوم حبيب الله دی؟ د دې پوښتني په جواب کي به حبيب الله ماما ورته ووايي چي هو زه بنګ حبيب الله يم، په دې ډول به د قومندان صاحب د پوښتني جواب هم سوی وي او حبيب الله ماما ته به هم هغه خپل حال پاته سوی وي، قومندان چي د يوې هفتې وهلو ټکولو څخه نور ستړی و نو يې د لطيف جان دا خبره ومنله، د مجلسه دري څلور تنه ياران د حبيب الله ماما په لور روان سول د قومندان حاضر باش ټول هغه ځاي ته بوتلل چي هلته حبيب الله ماما تر وهلو لاندي و، يارانو چي د حبيب الله ماما دا حال وليدی نو ډېر غمګين شول، حبيب الله ماما دواړه لاسونه تر خپل سر لاندي کړي او د لنګوټې شمله يې پر خپل مخ را کش کړي وه داسي پروت و چي ته به وايې په هغه کي ساه نسته، د تن کالي يې ټول په وينو داسي لړند وو ته به وايې چي د سره نيلي رنګ دي پر پاشلی دی، څنګ ته يې د ماتو لښتو خرمن پروت و او لا نوري لښتي په پېخر پاته وې، د حبيب الله ماما يارانو د قومندان حاضرباش ته وويل چي عسکرو ته ووايه چي نور وهل بس کي، ګوره چي هغه مړ دی او که ژوندی، حاضګر باش هم وويل چي نور وهل بس کړئ، د دې ږغ سره يو ځای حبيب الله ماما د خپل مخه شمله پورته کړه او بيا يې و حاضر باش ته وويل چي څه خبره ده کوم ګيدړ به په دې لښتو مړکيږي، د حبيب الله ماما د دې خبري سره سم يوه يار ږغ وکړ چي، ماما زه يم، ملا کمال ودي پيژندم؟ بنګ چي خپل ياران وليدل نو سر يې را پورته کړ او چارزانو کښېنستی بيا يې وويل: چي خير دي وي يارانو څنګه را پېښ سواست خيريت خو دی؟ بيا ملا کمال ورته وويل چي موږ څو ياران راغلو چي ستا او د قومندان تر ميان خبره خلاصه کو، اوس نور ياران د قومندان په کوټه کي ناست دي او موږ راغلو چي ته هم زموږ سره ولاړ سې را ولاړ سه که پر پښو نه سې تللای نو زه به دې په شا کم، په دې وخت کي د ګوشخانې شاه محمد ورته وويل چي ياره راځه موږ خبره خلاصه کړې ده، حبيب الله ماما چي خپل ياران په ډېر تلوار وليدل نو يې د خپلې لنګوټې په ترلو کرار کرار شروع وکړه او بيا يې وويل چي يارانو تاسي خفه نه سئ زما او د قومندان تر منځ وختي خبره خلاصه سوې ده ما هغه ته ويلي چي لاس دي خلاص، اوس تاسي ولاړ سئ او قومندان ته مه ورځئ کرار خپلو کورو ته ولاړ سئ ما او قومندان پرېږدئ موږ که نن وي که سبا سره جوړېږو، ملا کمال بيا ورته وويل چي نه موږ نه ځو موږ اوس راغلي يو قومندان ته مو وويل چي خبره سمه ده يوازي به قومندان دا پوښتنه وکي ته حبيب الله يې او ته به په جواب کي ورته ووايې چي هو، بس همدا خبره ده راځه چي ځو، ته هم سر زوري کوې د حکومت د سړي سره دي نيولې ده، راځه چي ځو، حبيب الله ماما و ملا کمال ته مخ واړاوه او وې ويل چي ملا زويه بس زياتره ته پوهېږې چي زه څوک يم؟ ملا ورته وويل چي هو تا به څنګه څوک نه پيژني، بنګ بيا وويل چي ښه ته ووايه چي زه څوک يم، ملا ورته وويل چي دا څه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتني کوې بنګه ورو‌ره تا لکه چي زه ونه پېژندلم زه ملا کمال یم، بنګ بیا ورته وویل چي هو ته مي ښه وپېژندلې خو ما ویل داسي نه چي زه دي هېر سوي یم اوس چي دي زه په یاد سوم نو ورسه او قومندان ته ووایه چي زه بنګ یم بل نوم نه لرم، ملا ورته وویل چي هو موږ هم همداسي خبره غوټه کړې هغه به پوښتنه کوي چي ته حبیب الله يې ته به ورته وایې چي هو زه بنګ حبیب الله یم نو به خبره خلاصه سي، د ملا او بنګ تر میان خبري اوږدې سوې چي په دې وخت کي لطیف جان قومندان ته وویل چي قومندان صاحب که ستا خوښه وي موږ او تاسي به ټول ورسو هم به خبره خلاصه سي او هم به حبیب الله ماما ته د وتلو اجازه ورکړې، ټولو ناستو خلګو خوښه کړه او له قومندان سره یو ځای د حبیب الله ماما پر خوا راغلل، لکه چي وعده سوې وه قومندان حبیب الله ماما ته وویل چي ته حبیب الله يې؟ بنګ په جواب کي وویل چي هو زه بنګ یم د کندهار بنګ قومندان چي د خپل مرضي جواب وا نه ورېدی نو يې لطیف جان ته مخ واړاوه او وې ویل چي دا دی هغه لا نه وایې چي څوك دی، لطیف جان وویل قومندان صاحب دا چي هو يې وویل دا هم زموږ د یارانو په خاطر ده دا هم زموږ لپاره ده همدا ومنه او موږ ته اجازه را کړه چي د خپل بنګ سره یو ځای ولاړ سو.

وایي چي قومندان د یوې خوا د بنګ مړانه ولیده او د بلي خوا يې د بنګ د انډیوالانو ټینګار نو د بنګ خواته نژدې سو او ورته وې ویل چي حبیب الله جانه ته نور یوازي د خپلو انډیوالانو او کندهار بنګ نه يې، زما بنګ هم يې اوس به تا و ډاکتر ته ولېږم چي دوا دي وکړي نور ته ازاد يې زما په قومندانۍ کي ته بنګ يې په دې ورځو کي چي ته زما سره وې ستا په باره کي مي ډېر څه واورېدل ډېرو راته وویل چي بنګ غښتلی دینداره او د ورېنداري سړی دی، اوس چي دي دا معلومه کړه، نو ته زماله خوا هم بنګ يې، بنګ چي د قومندان د انډیوالۍ او دوستۍ خبري واورېدلې نو خپله لنګوټه يې وتړله او وې ویل چي یا قومندان صاحب دا د خلګو خپل ښه والی دی زه یو عاجز بنده یم دا چي تا ماته بنګ وویل دا ستا کار دی خو زه د خپل پاچا امر پر سر او سترګو منم او ته زموږ د پاچا صاحب منصب يې او زه خاوري حبیب الله اوس نو خبره خلاصه ده، لطیف جان چي د بنګ د غروره ډکي خبري واورېدې نو يې قومندان ته وویل چي قومندان صاحب دا بنګ دی ټول کندهار يې پېژني که دي خپل ږغ پر لوړکی دی خپل ږغ ستا تر ږغ خامخا لوړوي او که دي ورو ورته وویل بیا نو ځان درباندي قربانوي دا د ښه ځوانانو عادت دی او بنګ هم د کندهار یو ښه ځوان دی، په دې وخت کي د بنګ یارانو بنګ د ځانه سره د کور پر لور روان کړ او تر څو ورځو دارو او درمل وروسته بیا د برو دروازې مجلسونه په تازه سول.

بنګ حبیب الله چي په حبیب الله ماما مشهوره دی اوس د برو دروازې په یوه پخوانۍ کوڅه کي ژوند کوي، او په همدې کوڅه کي يې د خپل ژوند سل پسرلیه په پوره میړانه او سر لوړۍ تېر کړي دي، د بنګ پلار مشکو اکا نومېده په قوم سلیمان خیل و، چي د خپل ژوند په ځوانۍ کي يې یو کور ودان کړ او بنګ د خپلي ټولي کورنۍ سره یو ځای په همدې کورکي اوسېږي، د خپل ملکیت دوه سماواره لري چي یو يې د پلار میراث او بل د هغه د یو ملګري له خوا ورته بخښل سوی دی بنګ دوې مېرمني لري یو ځل يې د خپلو دوستانو په منځ کي واده کړی او بل ځل په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندان کي د هغه يوه انډيوال خپله لور ورته بخښلې ده د لوڼو او زامنو شمېر يې اوولسو تنو ته رسيږي، د بنگ مشر زوی فيض الله او کشر زوی يې محمد داود نوميږي چي اوس تقريباً (16) کلن دي حبيب الله ماما اوس د خپل کور په څنگ کي د مسجد د ملا امام په مرسته د قران عظيم الشان د حفظ کولو په هڅو مصروف دي.

1374هجري شمسي کال

د کندهار ښار، برو دروازه

يادونه:

دا ليکنه د بنگ په ژوند کي سوې ده خو اوس دا نامي وفات سوی دی، خدايج دی وبخښي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځونه

.1بدوی، عبدالمجید، قابوس نامه، (تهران، دانشگاه تهران، 1335)

.2حبیبي، عبدالحي (درباره عیاران) اریانا، شماره سال نهم (کابل، مطبعه دولتي، 1326)

.3حبیبي عبدالحي افغانستان بعد از اسلام جلد اول (کابل، مطبعه دولتي 1346).

.4خانلری، پریوز، (این عیاري) سخن شماره 11_12 سال 1348.

.5خټك خوشال دستار نامه (کابل، پښتو ټولنه 1348).

.6خواند میر حبیب السیر، جلد دوم (تهران خیام، 1353)

.7د هخدا، لغت نامه دهخدا، صف ع جلد 35 (تهران امیر کبیر،1329.

.8علي صفي، فخر الدین، لطائف الطوائف چاپ دوم (تهران اقبال 1346).

.9عوفي سدید الدین، جوامع الکایات و لوامع الروایات، جلد دوم (تهران بنیاد فرهنګ، 1353).

.10غبار غلام محمد، افغانستان در مسیر تاریخ (کابل مطبعه کابل، 1346).

.11فراموز بن خداد، سمك عیار، (تهران، دانشګاه تهران، 1343).

.12کاشفي، واعظ فتوت نامه سلطاني (تهران بنیاد فرهنګ، 1350)

.13نظام الملك، ابو علی، سیاست نامه و (تهران، چاپخانه حیدري، 1334).

تاریخ سستان مصحح بهار، (تهران خاور، 1314).

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library